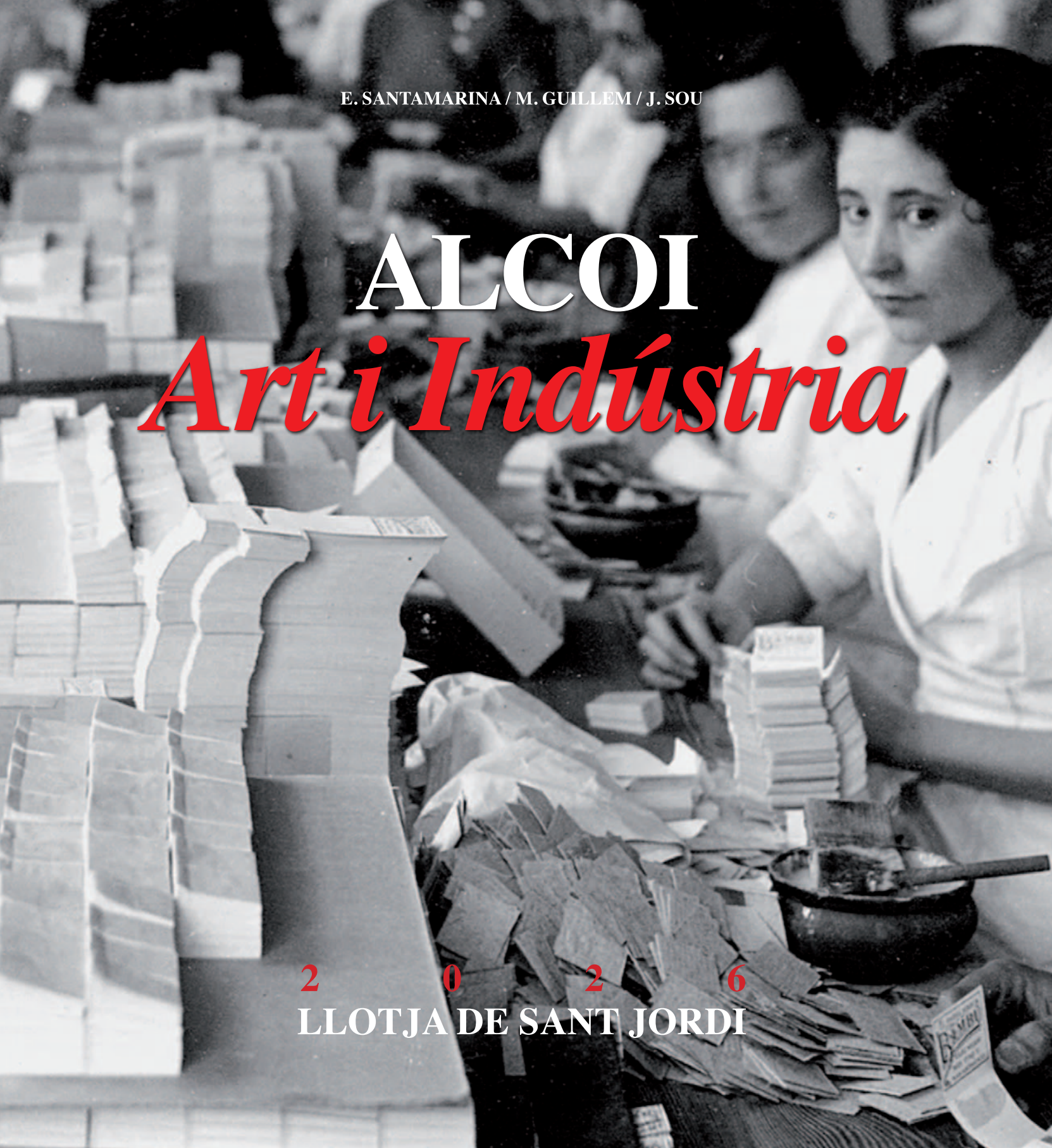

E. SANTAMARINA / M. GUILLEM / J. SOU

ALCOI

Art i Indústria

2 0 2 6

LLOTJA DE SANT JORDI

E. SANTAMARINA / M. GUILLEM / J. SOU

ALCOI

Art i Indústria

2 0 2 6
LLOTJA DE SANT JORDI

ÀREA DE CULTURA / AJUNTAMENT D'ALCOI

President: Antoni Francés, Alcalde d'Alcoi

Coordinació: Elisa Guillem, Regidora de Cultura

ARTS PLÀSTIQUES / *CONSELL ASSESSOR*:

Àngel Beneito

Sofia Bofill

Manuel Boix

Romà de la Calle

Fernando Castro

Carles Cortés

Cristina Dalfó

Daniel Giralt-Miracle

Maria Guillem

Vicent Luna

Joan Maluquer

Miquel Navarro

Santi Pastor

Josep Sou

Jordi Tormo

Feliu Ventura

Francesc Verdú

Manuel Vidal

Silvestre Vilaplana

DIRECCIÓ

Antoni Miró

COMISSARIES:

Empar Santamarina

Maria Guillem

© Dels autors

© AMB-Disseny

© Ajuntament d'Alcoi

Maquetació: Joan Pérez i Sempere / Digital[...]Gràfic

Impressió: Industrias Gráficas Alicante, S.L.

ISBN: 978-84-16186-88-4

Dipòsit legal: A 343-2026

LLOTJA DE SANT JORDI

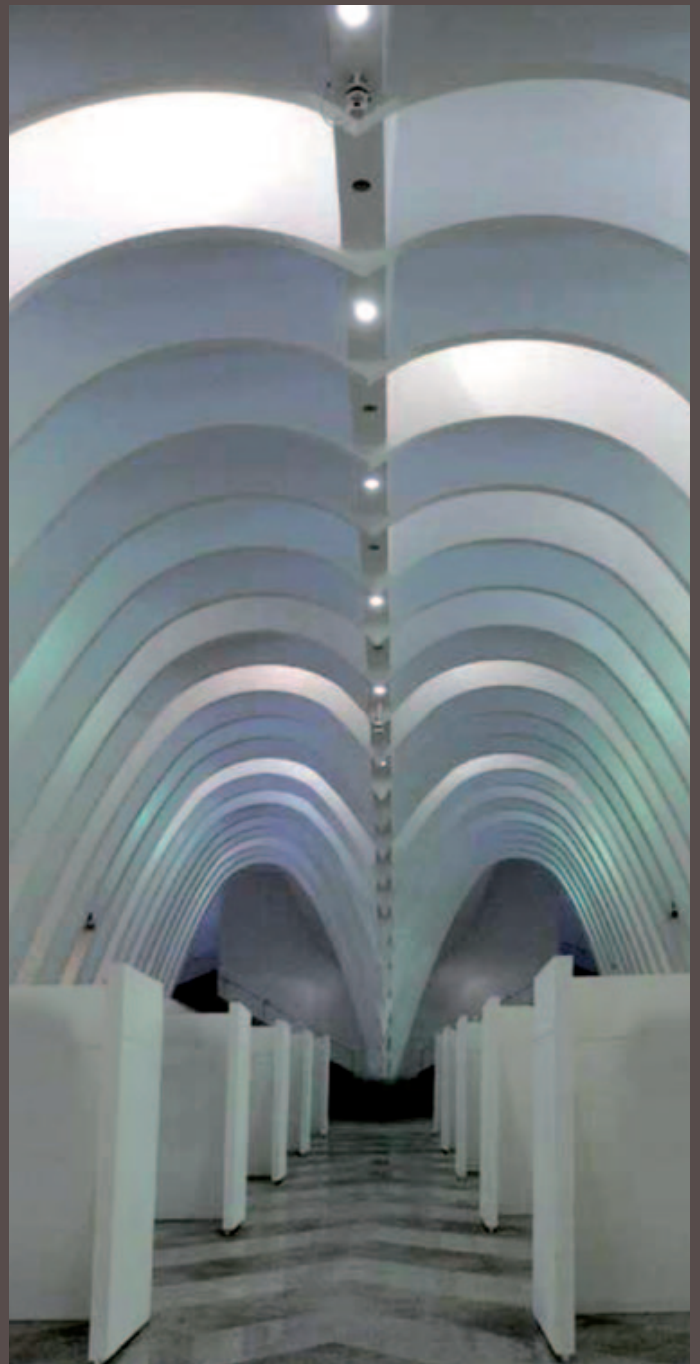

AJUNTAMENT D'ALCOI

GENERALITAT VALENCIANA

ELS AUTORS CEDEIXEN VOLUNTARIAMENT ELS DRETS DE REPRODUCCIÓ

ALCOI: ART I INDÚSTRIA

L'associació arteEnred va nèixer el 2006, integrada per artistes procedents de grups com La Forja, Fossa Cogora o A.N.C.A. (Associació Nous Comportaments Artístics). En aquell moment, vam tindre el privilegi de comptar com a mentor i mestre de cerimònies amb el nostre estimat crític d'art Rafael Prats Rivelles, qui va dipositar tota la seua confiança en nosaltres. Des dels inicis, els artistes d'aquest col·lectiu interdisciplinari vam adquirir el compromís de treballar en projectes culturals curosament elaborats; un objectiu viu al qual s'han anat sumant noves veus i inquietuds al llarg dels anys.

Si alguna cosa defineix Alcoi és la relació històrica que ha mantingut entre creació i indústria: un binomi on la primera genera idees innovadores i la segona les transforma en béns de valor. Ciutat pionera en la Revolució Industrial, Alcoi va destacar especialment en el sector tèxtil, però també en el metal·lúrgic i el paperer. La seua trajectòria és, en essència, la història de l'Europa industrial, fet que la converteix en un referent de la interconnexió entre l'enginy i el sector productiu, entre la capacitat inventiva i el desenvolupament del producte.

En la present proposta artística, aquest llegat és el nostre punt de partida. Explorem la indústria tèxtil i paperera alcoiana des de la seua expressió més àmplia i lliure: materials, utensilis, maquinària, processos, connotacions socials, usos i desusos s'entrecreuen ara. Com a precedent immediat, l'IVAM CADA Alcoi va acollir l'any 2021 l'exposició titulada *Indústria / Matrius, trames i sons*¹. Aquella gran instal·lació -o arxiu- va reunir imatges i documents de la Revolució Industrial a Alcoi, el Port de Sagunt, Alacant, València, Onda i l'Alcora; una recopilació vinculada a la salvaguarda de la memòria individual i col·lectiva, així com a la recuperació del patrimoni immaterial a través del so.

En la mateixa línia, sumem ara els nostres accents plàstics a la resignificació d'aquest complex fenomen, entrellaçant els àmbits fabril, domèstic i paisatgístic mitjançant l'ús de materials com la tela, el paper, la fusta, l'acer, la pedra o la ceràmica. Oferim una relectura no exempta de compromís i nostàlgia -però allunyada d'actituds obertament bel·ligerants- que ens apropa a la transcendència del que és quotidià i a la fragilitat del discurs de l'intangible. Servisca la mostra per a retre homenatge al clam que, en el seu moment, van alçar aquells qui van promoure la transformació social, la modernització i la democratització² de la cultura.

EMPAR SANTAMARINA

en representació de arteEnred

<https://www.facebook.com/colectivoarteenred/>

¹ <https://ivam.es/exposiciones/industria-matrius-trames-i-sons/>

² En l'era postindustrial, democratitzar la cultura fa referència al procés de fer accessibles els béns artístics considerats 'elevats' o tradicionals a la major part de la població, eliminant barreres econòmiques, socials i geogràfiques.

A L C O I , R E F E R E N T A R T Í S T I C C O N T E M P O R A N I

Durant els segles XIX i XX la ciutat d'Alcoi va ser centre artístic-pictòric de gran rellevància gràcies al creixement industrial i econòmic en els sectors metal·lúrgics, paperer i sobretot tèxtil. El desenvolupament urbanístic, d'estil modernista, el van introduir dos grans arquitectes: Timoteu Briet i Vicent Pascual, atorgant elegància i sofisticació a la ciutat amb la fusió d'art i arquitectura com una obra d'art total. Hui conservem aquest llegat patrimonial en emblemàtics edificis burgesos, fàbriques industrials i arquitectures públiques.

Alcoi: Indústria i Art presenta una exposició col·lectiva composta per 27 propostes de 29 artistes del grup arteEnred amb un discurs que naix de l'essència industrial tèxtil i paperera alcoiana.

6 Històricament, amb la construcció de xemeneies de vapor en les fàbriques augmentaria la potència i, per tant, la producció. En total eren unes 82 xemeneies documentades en Alcoi, actualment se'n conserven 36 i estan protegides com a Béns de Rellevància local per impedir la seua desaparició. La importància d'aquest element arquitectònic en el paisatge alcoià es reflecteix en l'extensa i variada reproducció en obres d'artistes contemporanis d'aquest projecte. Amparo Tortonda Los Santos, mitjançant la tècnica fotogràfica de la cianotípia i acrílics fa referències a les fàbriques industrials ressaltant les altes xemeneies de 20 metres d'altura i a la decoració modernista que envoltaven les façanes dels carrers, en aquest cas de la sargantana de la porta d'accés a l'emblemàtica Casa del Pavo, domicili-estudi del pintor Ferran Cabrera que va construir l'empresari Agustí Gisbert. En les obres d'Enrique Montoro Andrés (MAE) també apareixen les xemeneies i interpreta el conjunt del Molinar amb acolorides figures geomètriques. La passió pel poble d'Alcoi ha portat Lorena Benavides Romero a fer-li un homenatge amb les obres "Un passat daurat" i "Llançadora" on apareix envoltada de xemeneies que ressalten pel color blanc. També de suport tèxtil fet amb Patchwork, carbonet, ganxet i costura, Rosa Soriano Marzal ens fa reflexionar dibuixant els obeliscs industrials traient fum, un fum replet de precarietat, inexistent conciliació familiar i contaminació, tot en nom del progrés. Sobre el pas del temps Marisa Ebri ens parla en les seues obres titulades "Mirada al futur" i "Mirada al passat". En un dels quadres xiquets juguen amb un llençol blanc envoltat per antigues fàbriques industrials mentre altre observa, i en l'altre una dona d'esquena observa el passat en blanc i negre, creant un joc per a l'espectador.

Per Anabel Tatay Romeu, el fil és símbol d'unió entre els habitants de la ciutat i la tradició i la memòria que els pertany. És per això que inclou aquest material en les seues produccions. De fils també tracta l'obra de Carmen Cervera Garzón, ja que en els seus llenços pinta línies que es creuen com en un teler, i línies invisibles humanes i que gràcies a la seua unió la societat es transforma. Tot en una paleta de colors càlids i freds que recorden als successos de la Revolució del Petrolí de 1873. Colors que contrasten amb els saturats de les obres de Fede Sánchez que evoquen rastres de tints i tractaments als quals estaven sotmesos els teixits. Els treballs de Pepa Arróniz representa l'aprofitament del fil per a la fabricació de nous teixits amb "draps" i "restes de fils". També els escultors

Teresa Aparicio amb la sèrie “El camí del fil-1” realitza l’obra amb els elements indispensables per transportar el fil com la llançadora i l’agulla de cosir i per José Manuel Ramos on l’agulla i la memòria són el fil del temps, evocant la tradició tèxtil alcoiana amb fil de sogà, com a metàfora de l’esforç col·lectiu per portar a terme la indústria.

L’obra del grup Herrero&Cebrián va més enllà i parla dels teixits en el cos que oculten la veritat “Aletheia” i del “Paradís Jacquard” amb una escena d’Adam i Eva amb fons florejat que prové d’embalatges industrials i de l’escultor Lluís Beltran Serrano que a través de l’art narra històries relacionades amb la moda i confecció.

No podia faltar el tema de la contaminació i la memòria de la naturalesa que tracten Francisco Ivars Hurtado, José Maria Cal Carvajal, Joaquín Pardo Méndez i Sabina Requena Oltra i Gloria García Fernández en les seues produccions. Així com del paper de l’aigua, element bàsic per a la neteja de matèries primeres, tints i acabats que tenia de colors el riu Riquer, i que els seus salts van ser força motriu per moure els batans de les màquines.

Les instal·lacions de Carmen Cebrián (MAYNE) ressalten el paper de la dona durant aquest període industrial mitjançant un missatge poètic i conceptual. Amb materials tèxtils relacionats amb la història patida per la dona i que recorden el passat. De porcellana destaquen els gerronets de gres de les artistes Carmen Marco Dasí, així com les de Carmen Carot i Maribel Salas (Dedos D2) que afegeixen tela brodada amb cordons o les peces de ceràmica, i de Rosa Marín Bernard (LASIMONE) magnífics treballs en contínua tensió entre la fragilitat i la resistència. En l’obra d’Empar Santamarina els molls i ressorts són l’objecte protagonista, els quals l’artista vol rescatar l’envergadura que va tindre durant la Revolució Industrial com a component imprescindible en la maquinària de producció.

La importància del suport es veu en l’obra d’Elisa Merino C. amb una cartografia contemporània alcoiana on presenta un paisatge on destaquen els rius i les xemeneies dibuixats amb fils de cotó sobre paper fet a mà de canem, iuca i mora. Igualment, Vicent Aparicio Guadas fa ús de cartografies de la ciutat alcoiana amb un collage de teles de diferents materials replets de records passats que l’autor intensifica amb òxid. I José Carrasco-López amb el paper com a eix principal del seu llenguatge plàstic.

Per últim, “El laberint” de Vicente Gascón García és una instal·lació que vol connectar-nos amb la nostra infantesa més tendra, mitjançant l’experiència d’endinsar-se en les teles penjades. Una ocasió de perdre’s per (re) encontrar-se.

El passat està més present que mai amb aquesta exposició que recull produccions de diferents tècniques i temàtiques inspirades en l’època esplendorosa de la ciutat d’Alcoi: “la industrialització”. Un període que com tot va tindre un final, però, tot i això, encara podem gaudir si observem els carrers i el paisatge tan important que hem heretat. Agrair a la Càtedra Antoni Miró d’Art Contemporani de la UA, la Regidoria de Cultura de l’Ajuntament d’Alcoi i a tots els artistes participants que amb el seu art han assolit l’objectiu de recordar el compromís amb la cultura alcoiana.

MARIA GUILLEM
Historiadora de l’Art

A Q U Í H I H A M O L T A T E L A

*«...la memòria és l'únic paradís del qual mai no podem ser expulsats...!»
J. P. Ritcher*

I tanta que hi ha de tela... en aquesta mostra col·lectiva d'art. La Llotja de Sant Jordi, en aquesta ocasió, rep «l'impacte» d'una celebració molt ampla de l'exercici artístic. Una nòmina generosa d'autors que, amb la seua mestria, esforç i dedicació, han conformat el mosaic d'obres que avui tenim l'oportunitat d'admirar. Així, *Alcoi: Art i Indústria* escenifica la voluntat, o la vocació, d'exercir la memòria al voltant d'allò que ha estat, i és, el baluard substancial del poble d'Alcoi com a trajectòria existencial al llarg del temps. La indústria tèxtil i la paperera, ben de la mà, signifiquen la força motriu de la vitalitat subjacent, però també de l'experiència creativa, de la imaginació i de la voluntat de posar-ho en valor al través de l'art.

8 Els artistes reverberen la intimitat, la cadència de les formes ancestrals, els diàlegs de les màquines amb l'èter que viatja a sota dels ponts on viuen les antigues fàbriques... la dualitat intensa de la labor en benefici del treball esperançat. Tot convergeix en aquestes obres, i les idees s'agermanen amb els vincles de la història. L'art significatiu, ple de referències harmòniques, il·lustra els marges de la comprensió, amb força i voluntat d'explicar la naturalesa dels esdeveniments.

Un munt de xemeneies, d'edificis, de màquines, o bé de manufactures, recorren la senda vehement de la mirada. Camins transitats per tanta gent, per tanta vida, per tantes maneres d'entendre allò de la dignitat del treball, dins el marc referencial de l'amplària social. Doncs mai no han mort els cabdals dels rius arrossegant la identitat per reunir-se amb la mar abraçadora, encara lluny de la geografia corprenedora, i és un fidel exemple: «...*qui sibi nequam est, cui alii bonus erit...*» (allò que és dolent per a un mateix, ¿per a qui serà bo?), ens comenten al Vulg., Eccli, 14,5, tot incorporant una bona dosi de comprensió per les causes col·lectives de tots els pobles que s'estimen el seu passat.

I clar, la pintura, les instal·lacions, l'artesania, la ceràmica, i tantes d'altres manifestacions creatives en aquesta gran exposició, determinen una particular manera de contemplació del passat, i amb una mateixa idea d'arborar la particular essència d'un poble com Alcoi. L'art és vehicle per a referir la densitat emocional de viure ensem. L'art com a mesura d'un món nostrat que s'hi rescata mitjançant el rigor de la percepció d'una realitat palpitant, i que viatja des de molt antic. La sensibilitat, però no solament aquesta, inunda de fantasia i llum zenital, la gratificant escriptura del temps a les pàgines del llibre del coneixement auster. I ens apercebem, un xic, d'allò que hem estat, i del que encara sentim, quan escoltem la veu dels altres...en aquest cas concret, la poderosa evocació de l'art... dels artistes que ens visiten.

A vegades resulta emocionant el discurs de la història, no per a regraciar-nos inútilment, no. Ans el contrari, per aprendre les raons d'aquells qui ens parlen, a cau d'orella, potser ben silenciosament, a sobre de la voluntat, i la força comprensiva de la fermesa. I tot ho diu, ara i ací, l'enginy. I ho explica tot de nosaltres: del que hem estat, i del que hi serem en un futur pròxim, tan arrelats als lligams de la transferència amorosida. Els llenços amples dels teixits i les grans bovines de paper, s'hi fan carn en cadascuna de les propostes que vesteixen els murs de la sala d'exposicions. La física realitat ens acompanya, però també la imatgeria que il·lustra el pensament vinclat a la consciència. I és per açò que ens emocionen la qualitat i el tractament delicat dels episodis viscuts, tot amidant l'autenticitat que delata la dimensió de l'experiència.

Fins a quin punt s'hi donen la mà la vida i l'art? Fins a quin horitzó augural restem disposats a entendre, que l'experiència referencial propicia els vincles amb l'estat col·lectiu de la qüestió d'humanitat, i de la intel·ligència? Caldrà pensar-ho una mica per tal d'agrair els lligams que la història ens propicia... «...*artes serviunt vitae, sapientia imperat...*» (les arts serveixen a la vida, la saviesa la regeix...) Sen., Ep.. 85,32, ens assegura Sèneca, a la seua Epístola.

I és allò que passa en aquesta exposició: ens veiem a nosaltres mateixos amb els ulls dels altres: els artistes. I és fantàstic observar la intensitat de la seua mirada, i del traç que en fan amb la seua manera de dir les coses. I tot de referències simbòliques (simbolisme cognitiu i molt culte), empara els vestigis del temps. L'atmosfera infinita de la memòria. Els sons de les fàbriques percutint el claustre de la ciutat, o el veritable color de la vida tenyint l'ànima dels rius discrets del record...

A vegades la plàstica resulta ser, o es converteix, en una gran epopeia clàssica. I per què? Doncs perquè allibera la càrrega signica que la determina. Les imatges lluiten per reordenar la franquesa de la comunicació, tot utilitzant una sintaxi renovada, on el valor de les paraules (potser poemes) surt del calaix dels misteris profunds. Les imatges ens convoquen indiscriminadament per ferir-nos la sensibilitat, o el posicionament crític (valor Kantià del terme a la seua Crítica de la raó pura). I si ens valorem la proximitat amb el ressort de la presència activa, aleshores, sí, acudirem també a Kant (i la seua Crítica de la raó pràctica) per minvar l'esclatxa interpretativa.

I és en aquesta mostra on podem visualitzar tantes i tantes experiències de coneixement i diàleg amb els altres (tots nosaltres), i ens admira la plasticitat de les imatges convergents amb el somni de retre identitat a una forma especial de ser i d'abordar els fets de la vida: Alcoi vinclat als successos d'una història per a dignificar el treball, o l'esperança, en la construcció dels valors sòlids de la filosofia existencial: viure per veure... viure per reafirmar-se... viure per lluitar per cada racó on s'ajup la grandesa de l'emancipació ideològica. I tot açò ho veiem, ho podem contemplar, al través dels ulls dels artistes convocats al projecte. Imatges que sorgeixen per a ser admirades, compreses i estimades, per la força de la seua oportunitat referencial. O com ens deia Ciceró: «...*imago animi vultus, iudices oculi...*» (l'espill de l'ànima és la fesomia, i els ulls són els seus intèrprets). (Cic. Or, 3, 59, 221). Quina si no, és i serà la millor manera d'atendre la veritable dimensió de l'art? El primer judici l'haurem d'efectuar al costat de la proposta. I treure'n, tot seguit, les indicacions del magisteri que se'n segueix. Autors, pintors, artistes, junt amb els còmplices espectadors, destrien la versemblança dels missatges xifrats. Les metàfores, pura i elemental iconicitat estratègica, mitjançant l'oportuna sinestèsia per minvar la dificultat comprensiva, són la càrrega informativa reafirmades en la bellesa. Doncs d'açò també es tracta, esclar. La recerca de la bellesa per determinar el valor de l'art. La crua realitat és, potser matèria primera, però l'adob referent de l'intangible vertebrat, ocupa un lloc preeminent a l'hora d'informar d'allò singular i poderós: el valor concret de la història.

I què fan, ara, els pintors-artistes que presideixen aquesta mostra pictòrica? Actuen fermament per resoldre l'enigma de la comunicació, però també, per afermar amb actes concrets (pintar és una acció de primer ordre), la qualitat de la memòria. El rescat d'un temps, ara precipitat pel valor de l'art cap a un futur d'ensenyament i custòdia. Diu Gustave Le Bon: «...*les voluntats dèbils s'hi tradueixen en discursos; les fortes, en actes...*» I sembla que no ho siga, però l'art és una força atmosfèrica, la duresa de la qual senyoreja arreu de la comprensió de la realitat. Però també il·lustra de l'aportació del coneixement.

La saviesa dels artistes il·lumina l'escena vital dels hòmens. Clar que sí. I tot interpretant els temps i les circumstàncies, mostren camins de record i d'autenticitat. També impregnen, els artistes, la fidelitat dels encontres amb el passat: llunyà o ben pròxim, amb la crítica formal que s'executa al través del color i de la forma. I surten al rescat (ja ho hem dit), de la identitat estimada: «...*Quin record resta del hòmens? Una hora de treball per al marbrista...*» ens comenta Immanuel Kant (altra vegada Kant per a fer-ne les anàlisis). I és ben natural, car la salvació, al través del record, estableix fórmules de perpetuació dels pobles. I els artistes figuren evidents notaris de l'existència dels individus dins la societat que habiten.

Ara bé les limitacions de l'home, dins la seua perifèria, són ben limitades. I què faran els pintors-artistes-demiürgs? Doncs arbitrar fórmules per resoldre l'entrellat de la memòria. L'artista mira-esguarda, quan fineix la llum exacta del dia, tot per augmentar els guanys de la intuïció. I perseveren en les idees a difondre en tall de raó. Burxar l'esperit de les persones és un bon treball, una bona eina formidable per alliberar la càrrega informativa necessària. Un dur esforç en la justa dislocació de l'univers: «...*la capacitat d'atenció de l'home és limitada i deu ser permanentment esperonada per la provocació...*», manifesta Albert Camus. I nosaltres amb ell.

Agraïm la delicadesa, els vels de l'esguard policrom, la fulguració del caos referencial del desig, la vocació de parlar-ne de les coses que ens importen, ben de debò, l'acollida de l'ésser humà que pretenem abastar, la concòrdia del passat aixecant la roca, la certitud de reconèixer-nos d'una sola peça, la virtut que s'exerceix intacta, la complicitat generosa de l'art amb majúscules...la vastitud de l'onada expansiva que determina, des de la intimitat, la il·lusió d'estar-nos estimats.

JOSEP SOU
Director Tècnic Càtedra Antoni Miró UA

Alcoi: Art i Indústria

AMPARO TORTONDA LOS SANTOS

ANABEL TATAY ROMEU

CARMEN CEBRIÁN, MAYNE

CARMEN CERVERA GARZÓN

CARMEN MARCO DASÍ

DEDOS D2 -CARMEN CAROT I MARIBEL SALAS

ELISA MERINO C.

EMPAR SANTAMARINA

ENRIQUE MONTORO ANDRÉS (MAE)

FEDE SÁNCHEZ

FRANCISCO IVARS HURTADO

GLORIA GARCÍA FERNÁNDEZ

HERRERO&CEBRIÁN

JOAQUÍN PARDO MÉNDEZ

JOSÉ CARRASCO-LÓPEZ

JOSÉ MANUEL RAMOS

JOSÉ MARÍA CAL CARVAJAL

LLUÍS BELTRAN SERRANO

LORNA BENAVIDES ROMERO

MARISA EBRI

PEPA ARRÓNIZ

ROSA MARÍN BERNARD, LASIMONE

ROSA SORIANO MARZAL

SABINA REQUENA OLTRA

TERESA APARICIO

VICENT APARICIO GUADAS

VICENTE GASCÓN GARCÍA

FÀBRICA TÈXTEL (*Cianotípia i acrílic sobre paper, 94x64 cm*)

Esta obra vol aproximar-se a l'esperit de la revolució industrial, tèxtil, paperera i metal·lúrgica, que es va produir a Alcoi. Part d'una fotografia que vaig prendre, fent referència a l'esplendor d'estos anys gloriosos, volent donar-li un aire seré i amable a través del color, sobretot del blau Prússia de la cianotípia.

13

PORTA DEL PAVO (*Cianotípia i acrílic sobre paper, 94x64 cm*)

Aquesta obra ressalta els detalls de la porta modernista de la Casa del Pavo. Vaig voler donar-li importància a esta porta de ferro forjat, el “preciosisme” de l'amor artesanal als detalls com el pom, el pany, llindes, amb un joc de colors austers. És una joia del modernisme alcoià, sent un escenari de l'edat daurada de la burgesia il·lustrada alcoiana.

FILS DE LA VIDA (Acrílic i fil sobre paper, 70x50 cm c/u)

L'ús del fil en estos quadres simbolitza el llegat tèxtil d'Alcoi, transformant la tradició en una representació visual i personal que explora emocions i connexions. Un fil que recorre la ciutat i les muntanyes, connectant als seus habitants a través de la seua indústria tèxtil.

15

LA CIUTAT TEIXIDA SOTA EL CINT (Tècnica mixta sobre llenç, 60x60 cm)

Este quadre parla de l'ànima d'Alcoi, de les generacions que han après a treballar juntes. Cada retall distint recorda que ningú fa ciutat en solitari. Alcoi existeix perquè moltes diferències s'entrellacen entre si fins a formar una cosa comuna. Tot succeeix sota la mirada del Cint, símbol del temps, testimoni silenciós d'una ciutat que s'ha anat formant amb treball, memòria i comunitat.

FIL CONDUCTOR, AIXOVAR (Instal·lació amb baieta punt cotó, llençols i fusta, 220x311x50 cm)

Teixits amb significat transformador, teixits que parlen social, econòmica i religiosament

El meu diàleg comença amb un fil conductor: la dona en la indústria tèxtil d'Alcoi, la seua importància com a dona i les dificultats relacionades amb el canvi social, econòmic, polític i religiós del seu entorn i època.

17

FIL CONDUCTOR, “APANÀS” (Instal·lació de sòl amb bragues i paper d'escata, 5x21x700 cm)

Camí a recórrer en cadena, dificultós i aspre. Construir per a repensar en un entorn social

Trie materials tèxtils amb arrels de dona, els materials parlen, és un joc amb la memòria del material, el present, simbologia i el seu misteri, el mite i el seu poder subtil, el resultat és un llenguatge minimalista, objecte poètic i conceptual.

He creat un diàleg amb la tradició, el seu lloc el passat i la seua fusió en el temps per a canalitzar els efectes suspesos i ritmes del teixit en l'espai.

...EL FIL PARLA

TRAMA (Tècnica mixta sobre llenç, 73x162 cm tríptic)

Les línies entrecruades són com els fils que es teixien en un teler. Com en la indústria tèxtil d'Alcoi, ací també hi ha un teixit invisible: humà. Una xarxa de vides que com les línies es creuen, s'uneixen i transformen la societat i l'espai. Cada color representa la diversitat de materials i processos industrials i la pluralitat de les persones que van fer possible eixe desenrotllament. Així, l'obra és un eco d'eixe teixit industrial i humà.

19

TEIXIT ROIG 1873 (Acrílic i pastís sobre paper, 50x71 cm)

Encreuament de fils i encreuament de vides. L'elecció dels colors vibrants i el predomini del color roig per a esta obra, fa referència als successos de 1873: la primera revolta anarco-sindicalista d'Alcoi, considerat l'alçament obrer més important del segle XIX a Espanya.

PERSISTÈNCIA BLANC (*Gerronets de gres fets a l'aire (torn) i esmaltats en blanc.
Boles de porcellana decorades amb blau cobalt, 75x60x30 cm*)

Identitat creada a partir d'un fil i d'un temps. Memòria estratificada, continguda, evolució tècnica i social, indústria i producció, gravetat i suspensió, he creat un espai de volums on les gerres, evoquen el paisatge d'Alcoi i ...

21

PERSISTÈNCIA COBALT (*Gerronets de gres fets a l'aire (torn) i esmaltats en blanc.
Boles de porcellana decorades amb blau cobalt, 75x60x30 cm*)

el record material d'un ofici, la producció i la complexitat d'un significat. Les boles de porcellana decorades en cobalt, suspeses de fils dins d'un llenç en blanc evocuen l'ordit tèxtil alliberat com una matèria en trànsit.

MIX-TELES I TEX-TURAS (*Porcellana, tela brodada amb cordons s/tauler, 50x50x4 cm*)

Dedos D2, conformat per Carmen Carot i Maribel Salas demostren com tant la porcellana com la tela brodada amb cordons, transcendeixen la mera estètica per a convertir-se en vehicles de força expressiva creant un pont físic i conceptual entre les dos disciplines.

MIX-TELES I CONEX-IONES (*Porcellana, gres, tela brodada amb cordons, acer inoxidable i s/tauler, 50x50x30 cm*)

Carmen Carot i Maribel Salas, en esta ocasió han creat una fusió de disciplines i materials amb narratives visuals sorprenents que conviden a reflexionar sobre l'evolució de tècniques artesanals contemporànies.

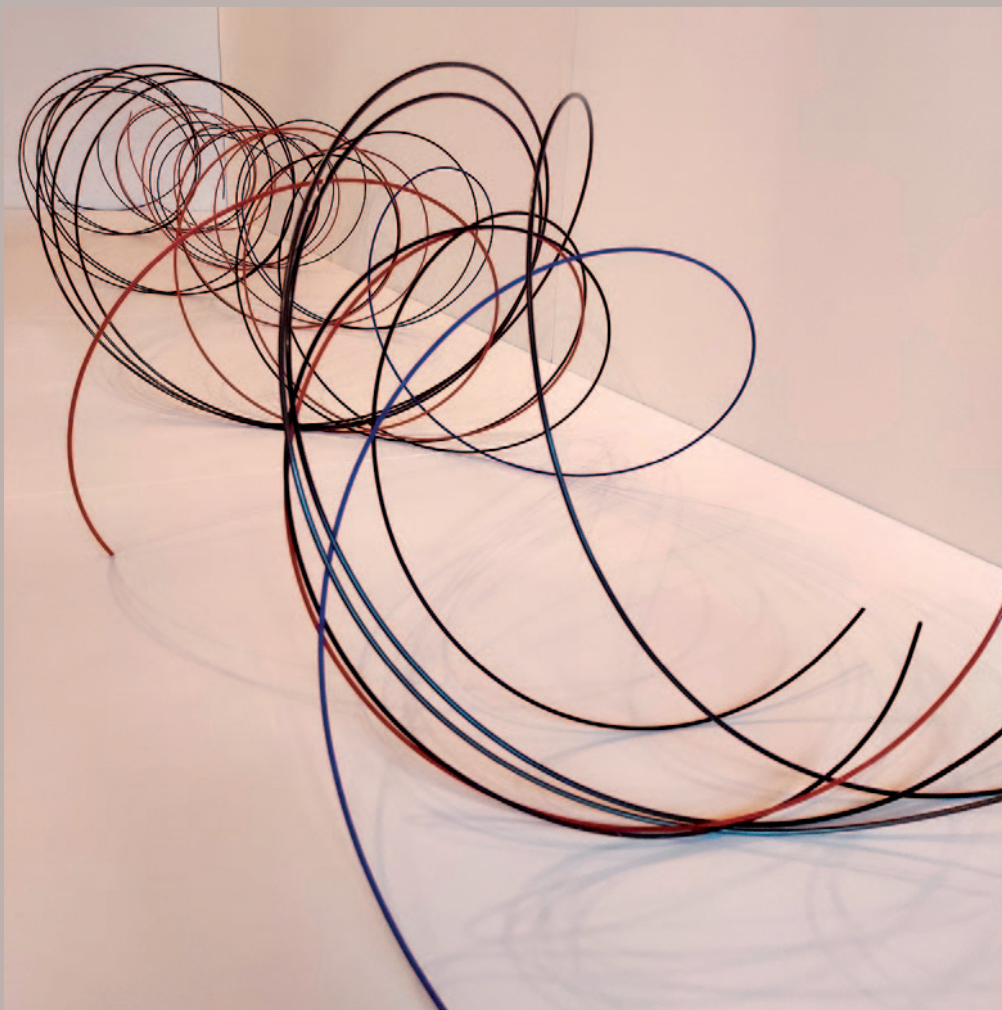
CARTOGRAFIA CONTEMPORÀNIA ALCOIANA (Tècnica mixta s/paper fet a mà de cànem, iuca i mora. Teixit cosit, fil de seda, cotó, llimadura de metall, 130x80 cm)

Cartografia alcoiana, una ruta de traçats i naturaleses amb fils i aigua sobre paper natural, com a eixos dialogants. Teixits brillants i seda connecten amb la seua festa de moros i cristians. El riu Molinar i altres rius conflueixen envoltats d'elegants xemeneies dibuixades amb fil de cotó. Abracen un paisatge que més que estructural és emocional, testimoniatge de la gran indústria tèxtil, paperera i metal·lúrgica, entre presència i absència. Icones, memòria i identitat d'Alcoi.

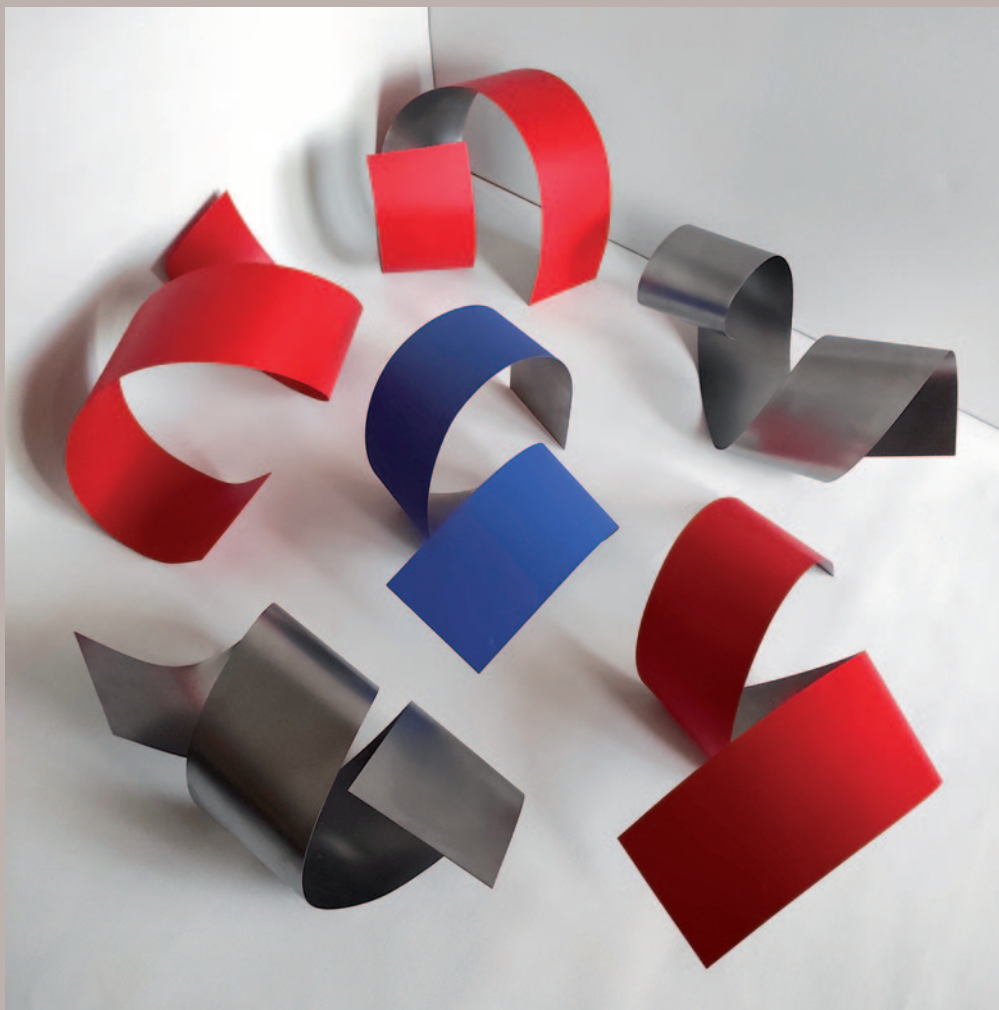
PAY-PAY ALCOIÀ (*Tècnica mixta s/paper de fumar Pay-Pay original,
tabac natural, fils de seda i cotó, 130x80 cm*)

Este fi paper d'embolicar tabac naix a Alcoi, ciutat de tradició paperera, amb el nom icònic del Pay-Pay en el segle XVIII. Un paper d'embolicar fort, com el cànem, fràgil i dòcil com el lli, i els molins alimentats pel riu Molinar són senyes d'identitat alcoiana en la seua esplendor industrial i paperera. El pay-pay actua com a ventall escènic, símbol narratiu del pop, icona de l'oci i del plaer recreatiu, elaborat amb fils de seda natural. L'aroma del tabac permet explorar temes com el consum, la memòria i la cultura popular.

MS_1, MOLLS I RESSORTS, SÈRIE ALCOI_ART I INDÚSTRIA (*Instal·lació, esmalt/acer, 43x90x360 cm*)

MOLLS I RESSORTS (L'ESPIRAL) El moll no és només un vestigi de la metal·lúrgia antiga, sinó un òrgan vital de la mecànica moderna. Des dels primers objectes de filferro en espiral, trobats als Balcans i altres zones d'Europa (ca. 4.000 a. C.), fins a la precisió d'Indústries Muvisa en la fabricació de molls d'acer per a la producció tèxtil de les muntures Jacquard (actualment a Alcoi), aquesta peça ha demostrat que l'eficiència de la Revolució Industrial no hauria estat possible sense un component capaç de dominar l'energia elàstica. Ja en l'Edat Mitjana els molls metàl·lics es van utilitzar en els telers i, durant la Revolució Industrial,

RS_1 AL 6, MOLLS I RESSORTS, SÈRIE ALCOI ART I INDÚSTRIA (*Instal·lació, sis peces, esmalt/acer, 105x105 cm*)

van exercir un paper fonamental en l'automatització de la indústria tèxtil i paperera com a components mecànics essencials per a emmagatzemar i alliberar energia. Gràcies als avanços en la metal·lúrgia, els molls i ressorts de metall es van tornar imprescindibles, ja que la producció massiva en acer els va fer accessibles per a tota mena de màquines. Van passar de ser peces artesanals a components industrials estandarditzats, tot impulsant la fabricació de maquinària complexa. La capacitat d'adaptació d'empreses especialitzades permet que, milers d'anys després, una simple espiral d'acer continuï sent el batec que mou la indústria global.

MIRAMEMIRA (Acrílic, 100x100 cm)

Adaptació del conjunt arqueològic del Molinar

En aquesta obra treballa l'arquitectura industrial que provoca una alteració del paisatge i que conforma una visió de la zona no exempta de bellesa, l'indústria d'Alcoi tingué que adaptar-se a l'orografia i d'ací naix la seua singularitat, uns edificis escalonats i en altura que van situar-se entre les muntanyes i barrancs buscant el curs de l'aigua.

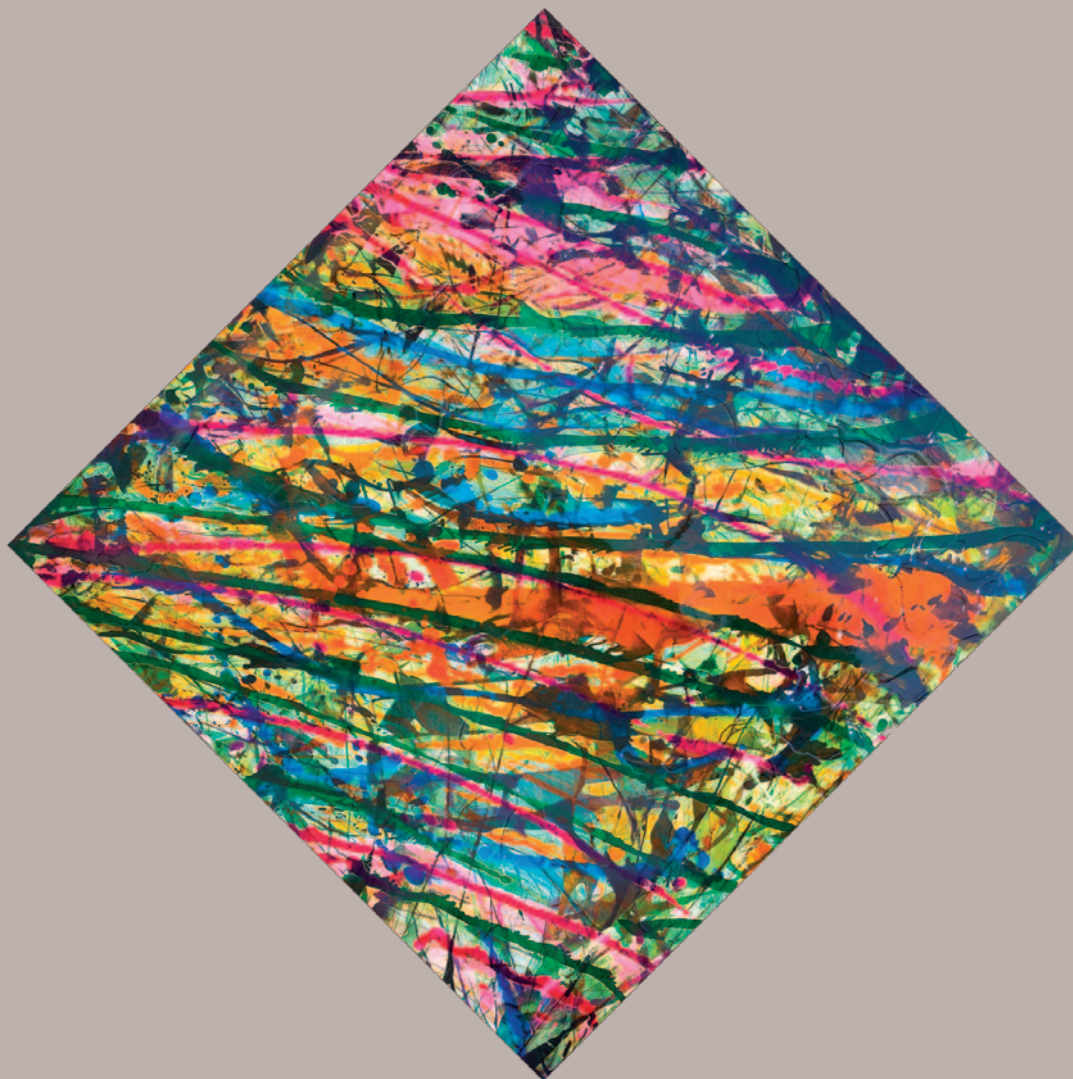
LA BÚSQUEDA DEL CEL: EL FUMERAL (*Acrylic, 100x100 cm*)

En aquesta obra treballa uns dels elements més característics d'aquestes fàbriques que eren els fumeral, avui testimonis del passat industrial d'Alcoi que s'alçaven elegants a la cerca del cel.

AMB AUGMENT: TRAMA (Tècnica mixta, 120x120 cm)

Amb augment: Trama, la superfície s'articula com una malla de creus, línies i vessaments que remet a la lògica del teixit ordit, trama, tensió i repetició, però sense consolidar un orde estable: l'estructura s'obri, s'embulla i s'interromp. Els colors saturats evocuen rastres de tints i tractaments, mentre que les acumulacions fosques suggereixen sedimentació, fricció i desgast.

31

AMB AUGMENT: MOSTRA (Tècnica mixta, 170x170 cm)

Amb augment: Mostra, adopta un registre més analític: un fragment aïllat i girat es presenta per al seu examen, sobre un fons de bandes verticals associat a la mesura i l'escaneig. L'obra contraposa l'impuls industrial de classificar i estandarditzar amb la persistència de la matèria, travessada per capes, transparències i restes. En conjunt, amb dues peces situen la història d'Alcoi en la fibra: com a organització del treball i com a memòria física de les seues conseqüències.

ARREL BLAVA. INDÚSTRIA I MEMÒRIA (*Tronc taronger, xapa, fil de niló, 150x90x70 cm*)

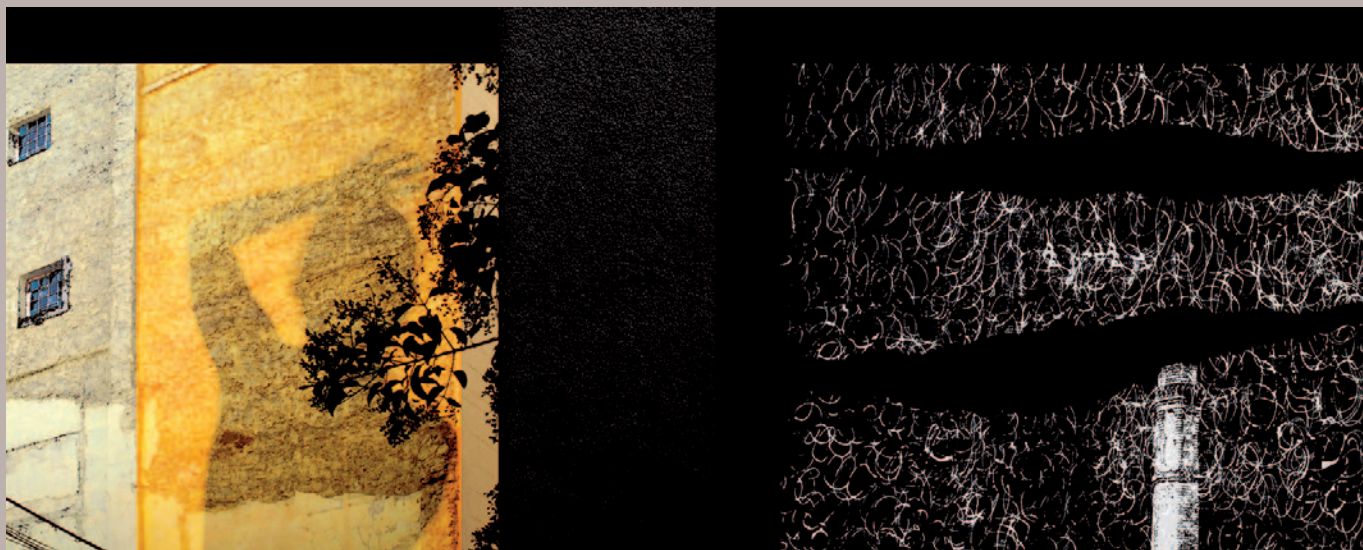
Un tronc invertit, pintat i coronat per fulles, és una metàfora de l'expressió del recorregut industrial i el contingut de la memòria a través de la dualitat formal. Tronc de taronger i fulles de fusta són el paisatge alterat. La inversió de la seua posició, l'alteració del color i el producte manufacturat, tot, el traslladen al pla conceptual. L'obra és una invitació a la reflexió sobre la memòria de la naturalesa, el cost ecològic i la responsabilitat col·lectiva.

33

LA DANSA DEL PAPER. INDÚSTRIA I MEMÒRIA (*Fulles. De taronger, cartró pedra, fil de niló, 50x52x20 cm*)

Fulles de taronger, fulles dibuixades i fulls de paper creen una composició en moviment. La fulla natural transformada en paper es converteix en superfície i suport on la creativitat del traç genera de nou una imatge artística. Les obres *Dansa del paper* i *Arrel blava*, estan vinculades en els processos creatiu i contemplatiu, també en el reflexiu sobre la naturalesa i la responsabilitat col·lectiva.

EL CAMÍ DE L' AIGUA. CURS BAIX (Fotografia impresa en paper de cotó d'alta qualitat i teixit, 50x125 cm)

*Al l'abric d'una ombra teixida,
tira del traç que deixa el fil.
Tira del fil de la vida.
¡Textura, cura i color!
Tira i... desembolica.*

35

EL CAMÍ DE L'AIGUA. CURS ALT (Fotografia impresa en paper de cotó d'alta qualitat, 122x86 cm)

*A l'embull de les mans,
iniciatives i llibrets d'aigua.
Entre suavitat i decisió s'embolca,
i des de la polpa,
torna a ser pres.*

ALETHEIA.0 (Acrílic sobre paper, polidíptic, mides variables)

Aletheia, terme grec, el significat del qual és Veritat, posteriorment matisat per Martin Heidegger per a referir-se al Desocultament o Manifestació de l'Ésser; interpretació aquesta que hem recollit amb la intenció assenyalar com l'encobriment que suposa l'aplicació dels teixits al cos és alhora una marca d'evidència d'aquesta mateixa part ocultada, i com la càrrega de mannà (o tabú -una forma d'energia) s'allibera -i buida- en l'acte de la Aletheia.

37

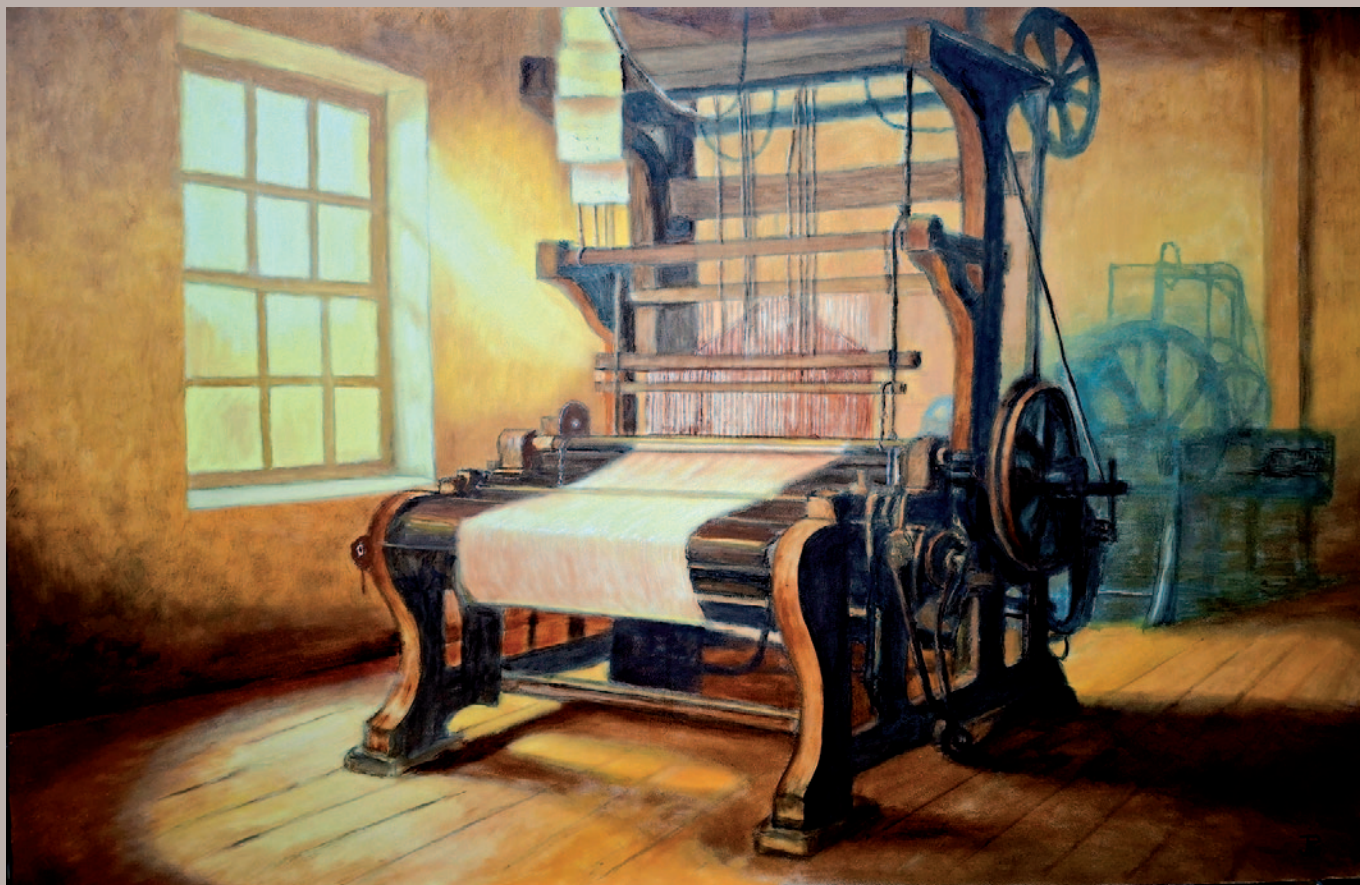
PARAÍSO JACQUARD (Acrílic sobre cartó corrugat recuperat (embalatge industrial), 207x262 cm)

Paradís Jacquard, que reflexiona sobre la caiguda del paradís de la plenitud (o acedia) de l'absoluta presència a una altra forma de paradís, la de l'absència i els seus somnis (i les seves misèries), manifestada en el joc tèxtil.

FÀBRICA DE PAPER EN EL RIU MOLINAR (*Oli sobre tauler de DM, 66x100 cm*)

L'obra vol posar de manifest la integració fabril en el paisatge de la ciutat, incorporant els edificis d'una arquitectura industrial clàssica en un entorn natural que suavitza la seua presència.

39

TELAR JACQUARD (*Oli sobre tauler de DM, 66x100 cm*)

El teler Jacquard fou inventat en 1801 i va ser l'esdeveniment que donà el tret d'eixida a la revolució industrial. La mecanització dels processos tèxtils va fer possible la producció en sèrie, i l'enginy tècnic que van saber aprofitar va impulsar la transformació econòmica d'Alcoi i va donar forma a la seua identitat tèxtil.

PELL DE PAPER I (Tècnica mixta paper sobre llenç, 140x70 cm)

Utilitze el paper no tant com a suport, sinó com a protagonista de l'obra.

Troba el seu lloc allí on ocorre: estès, doblegat, esgarrat, afegit entre altres matèries, transformant així la seua corporeïtat en una altra realitat.

No es digitalitza, es fa físic.

El color, els materials orgànics i les textures no conviuen al marge, sinó que l'habiten.

PELL DE PAPER II (*Tècnica mixta paper sobre llenç, 140x70 cm*)

L'art ha mantingut un diàleg constant amb la indústria. El paper (matèria primera i suport simbòlic) ha estat vincle entre producció i creació. El disseny gràfic aplicat tant a la publicitat paperera com tèxtil i a les arts ha reforçat aquesta relació. Els artistes es relacionen amb el seu entorn, en conserven la memòria i el transformen amb una nova mirada en la seua temàtica personal. Alcoi és relat, indústria i transformació: del taller artesanal a la fàbrica, a l'estudi, de la producció a la creació contemporània.

L'AGULLA I LA MEMÒRIA (*Marbre, fusta de Sabina i ràfia, 111x35x27 cm*)

Esta agulla de savina no cus tela, sinó temps. Monumental i despullada d'acer, evoca la tradició tèxtil que va forjar la identitat d'Alcoi. El fil, convertit en soga, parla de la tensió i l'esforç col·lectiu que va sostindre la seua indústria. No perfora: uneix passat i present en una mateixa puntada.

43

RESSONS DE VAPOR I FIBRA (Collagraph, 100x70 cm)

Si l'agulla cus el temps, esta superfície el desplega.
Allí el fil tibant la memòria; ací la fibra l'expandeix en un fluir continu.
Les dos obres naixen del gest que va sostindre a Alcoi entre telers, vapor i pols industrial.
No representen la indústria: la deixen bategar en la matèria.

L'ÚLTIM ALÈ DE LA SEDA (*Oli sobre tela en bastidor de fusta, 120x120 cm*)

Una trama vegetal de fulles molt fines ascendeix sinuosament des de l'interior del llenç. Les formes recorden fibres en tensió, fils que s'entrellacen i s'estiren en horitzontal evocant la fragilitat de les plantes així com la precisió dels processos tèxtils. L'obra estableix un diàleg entre naturalesa i indústria, les fulles en filaments i les boires horitzontals en ordit. No es representa un paisatge, sinó una metàfora, la naturalesa filada i cultivada per la mà humana

45

LA PELL ESQUINÇADA DEL FRUIT PROHIBIT (*Oli sobre tela en bastidor de fusta, 120x120 cm*)

Els verds i taronges no busca evocar la naturalesa, sinó més prompte la matèria primera transformada. Són els verds de les fibres tenyides, dels draps de billar, de la seda pesada i del feltre industrial. La pinzellada s'organitza en estrats que simulen la trama i l'ordit. La taca roja, actua com l'eix central de la narrativa. Al·ludeix al desig estètic; és el detall que trenca la uniformitat, convertint la “pell” (el teixit) en una peça única de desitge, el fruit prohibit

CENTETA (*Talla de pedra i ferro, 46x75x20 cm*)

Centeta venia una vegada al mes, seia davant la màquina de cosir i entrava o estirava la roba, a mesura que creixíem o la heretàvem uns d'altres.

47

LA ROBA DE MUDAR
(Xapa d'alumini reblonadai malla de fil-ferro. Suport de ferro, 162x55x45 cm)

Dinava a casa i cap les 6 berenava i marxava, amb la paga i un ou dur per al sopar. Hauria segut jove abans la guerra i somniaria amb fer-se la seu roba de mudar.

LA LLANÇADORA (Mixta sobre llenç, 116x90 cm)

El paisatge rocós i accidentat d'Alcoi va arribar a estar sembrat de fàbriques tèxtils i papereres que aprofitant el flux dels rius que conflueixen en els seus barrancs, van aconseguir alçar la principal zona industrial de la Comunitat Valenciana i fer d'Alcoi el motor fonamental de la Revolució Industrial d'Espanya.

Un d'eixos emplaçaments característics de la puixança de l'Alcoi industrial va ser el de la vall del riu Molinar, on les fàbriques amb les seues altes xemeneies i les rocoses muntanyes van crear un paisatge d'una simbiosi singular.

49

UN PASSAT DAURAT (*Mixta sobre llenç, 90x130 cm*)

L'enfocament que vaig voler donar-li al projecte de crear una obra sobre l'Alcoi industrial va ser des de l'inici molt personal: el meu company de vida és alcoià, i la sola evocació de la ciutat em retrotrau a vivències entranyables des de les quals vaig voler alçar la meua particular iconografia plàstica.

Anys daurats d'una ciutat increïblement emprenedora, singular i laboriosa, desbordant en creativitat i obstinació, capaç de reinventar-se una vegada i una altra, aliena al descoratjament i a la derrota quan els temps van deixar de ser tan pròspers.

Alcoi és una ciutat admirable per múltiples aspectes, i en el personal, inevitable i estretament lligada a una part important de la meua vida. Heus ací el meu homenatge.

MIRADA AL FUTUR, DÍPTIC (Tècnica mixta, 100x100 cm cadascun)

En aquestes obres, “Mirada al futur” i “Mirada al passat”, l'espectador té dues visions en el temps, entre el passat industrial vist en blanc i negre a través de la finestra, de la fàbrica de paper Ibors, i el futur d'uns xiquets que juguen amb una gran tela blanca al costat d'una antiga fàbrica.

MIRADA AL PASSAT (*Tècnica mixta, 100x100 cm*)

*DRAPS (Tires esquinçades de peces usades sobre malla metàl·lica.
Dimensions infinites inscriptibles en un prisma de 66x41x32 cm)*

*“Alcoi és una ciutat
que arreplega molts milions
del paper i de la llana,
de la borra i els pendons”*

Cobla popular recollida pel famós folklorista Joan Amades al seu Cançoner. (El llenguatge tèxtil alcoià. La influència de la indústria tèxtil en la parla, la toponímia i la cançó popular alcoiana. Josep Tormo Colomina)

FILS (Restes de fils sobre loneta, 65x54 cm)

Rentar, cardar, tenyir, teixir, filar... nèixer, menjar, dormir, estimar, viure, morir. El fil es un element humil del procés tèxtil i uns dels últims residus de la confecció, que s'aprofitarà per a la fabricació de nous teixits. El fil del treball, el fil de la vida.

MEMÒRIA DEL PLEC I (*Peça mural. Pasta blanca ceràmica (Paper Clay)
i acoblament sobre suport rígid, 60x60 cm*)

Superfícies plegades evocuen teles i papers suspesos, fixats pel foc en un estat de tensió permanent. El plec funciona com a petjada d'un gest mínim, transformant el fràgil en resistent. L'obra activa la memòria industrial des de la resta i la matèria.

55

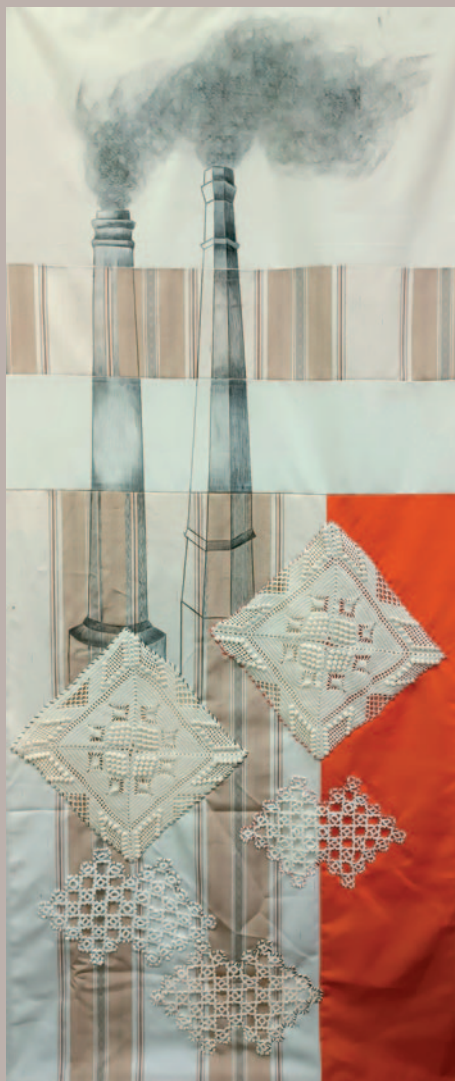
MEMÒRIA DEL PLEC II (*Instal·lació escultòrica sobre pal.*
Pasta blanca ceràmica (Paper Clay), 120x30x30 cm)

Un volum que remet a un paper arrugat i travessat per un pal de ferro dolç, generant una tensió entre fragilitat i estructura. Suspesa a mitjana altura, la peça oscil·la entre pes i levitat. El descarte es converteix ací en permanència i memòria.

DE TROSSOS ENS RECOMPONEM 1
(Carbonet, ganxet i costura/ suport tèxtil fet
amb Patchwork, 185x80 cm)

Sembla que els humans no podem donar passes cap avant si a la vegada no em donem en fals. Pensem que el progrés és bo, perquè ens dona treball i ens permet seguir endavant en esta concepció social on la base està en el capital econòmic; però a la vegada porta condicions laborals precàries, poca conciliació familiar i contaminació.

57

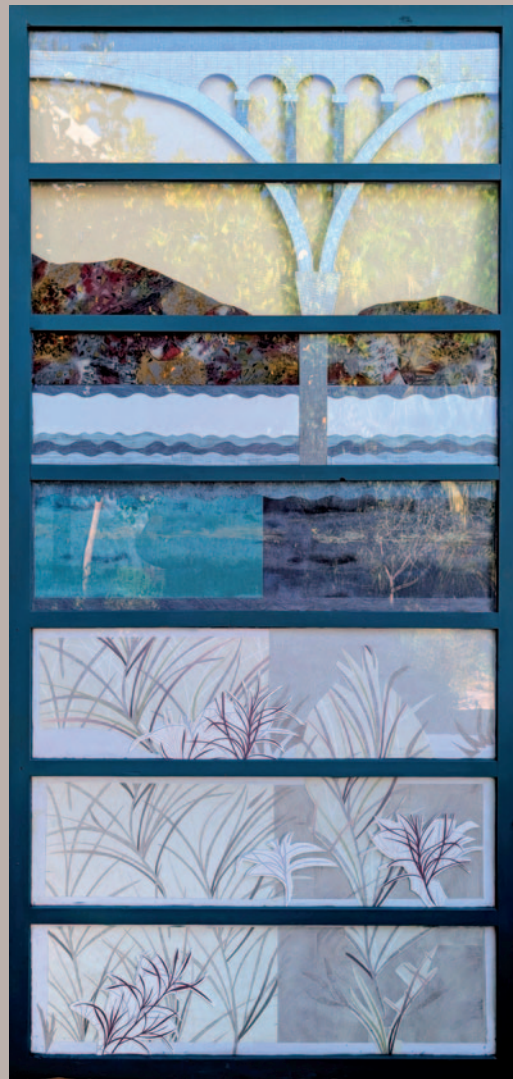
DE TROSSOS ENS RECOMPOSEM 2
*(Carbonet, ganxet i costura/ suport tèxtil fet
 amb Patchwork, 185x80 cm)*

En esta obra mostro alguna cosa d'això, contraposant teles realitzades mecànicament en fàbriques i altres teixits fets a mà amb primor, per mans femenines en el socaire de les cases, baix la vigilància d'unes xemeneies que no deixen de treure fum.
 Quins sacrificis hauran fet eixes persones a costa del progrés? Quan dura el progrés?
 Quan tot queda antiquat i cal reinventar-se, perquè el que abans es nodria ara es obsolet?

PONT DE LES SET LLUNES MES UNA
(Fusta, vidre, paper amb textures, teles, 208x100 cm)

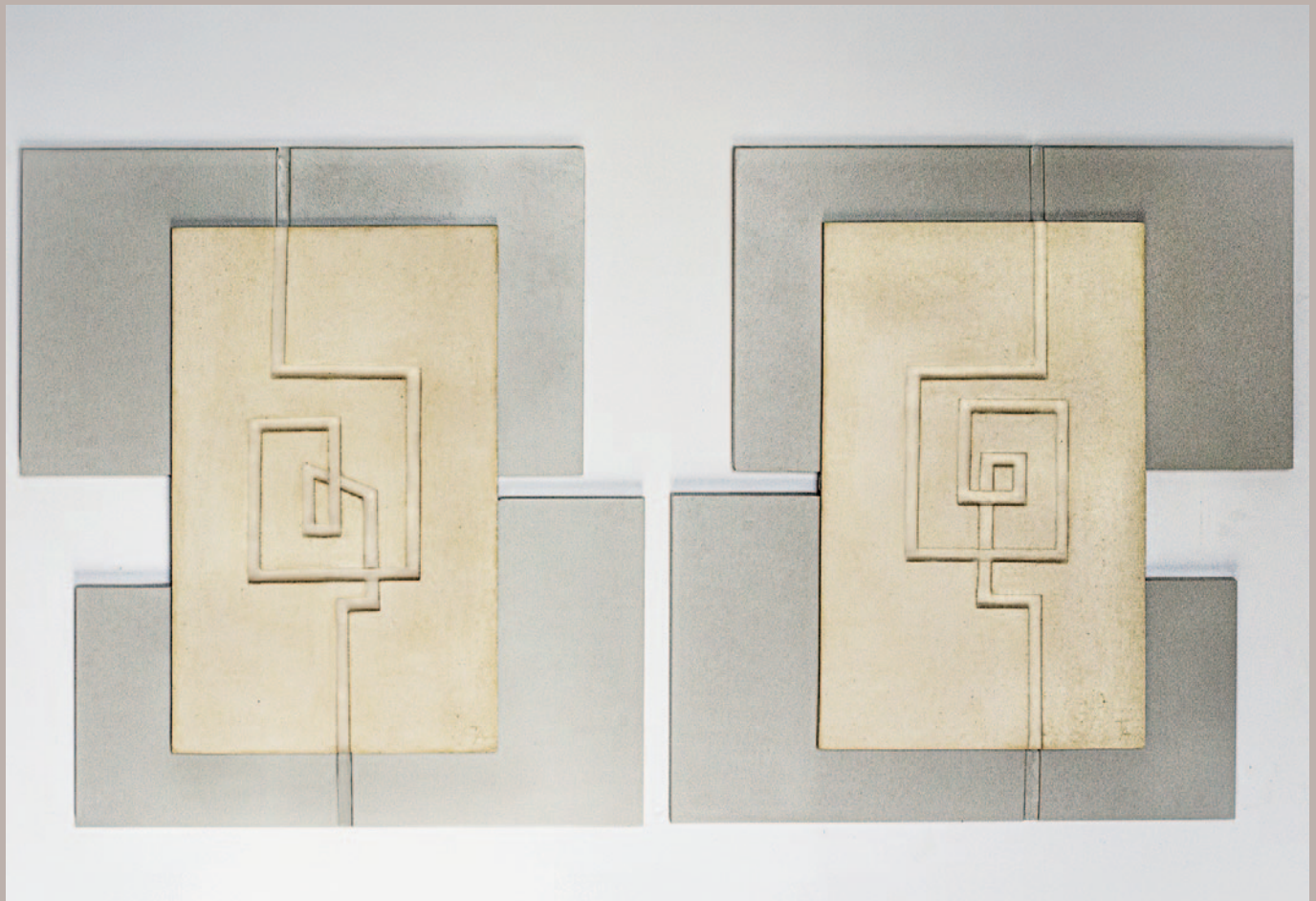
La composició integra l'enginyeria del pont amb textures i patrons que remetent directament a la indústria tèxtil, motor històric de la ciutat, fragmentant la seua silueta en panells que evoquen l'estructura d'un teler tradicional.

59

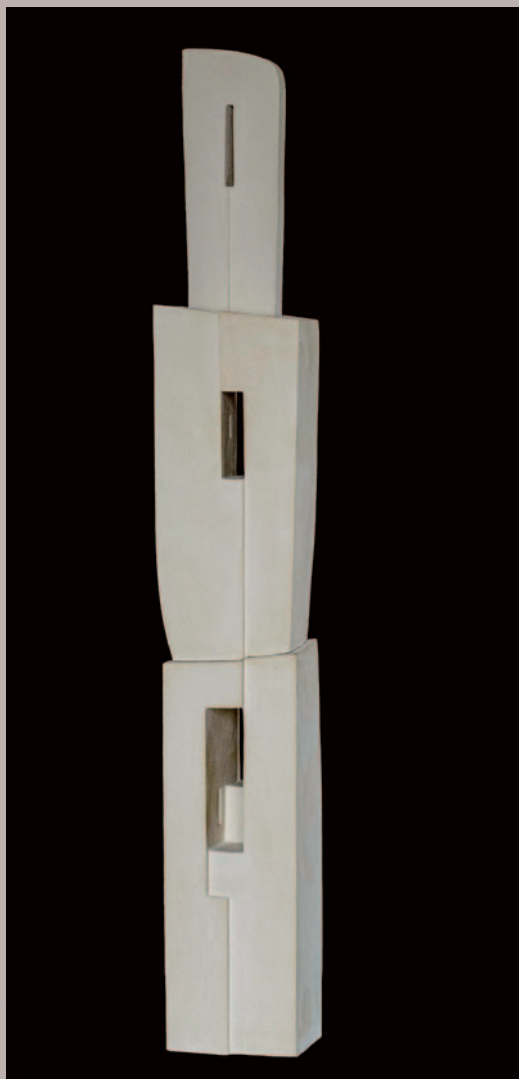
CARRASCAL DE LA FONT ROJA
(Fusta, vidre, paper entelat i teles, 208x100 cm)

Aquesta peça centra la mirada en la simbiosi entre l'arquitectura i la botànica local que abraça el viaducte.
La interpretació de les carrasques evoquen els processos d'estampació i els motius ornamentals propis de la manufactura.

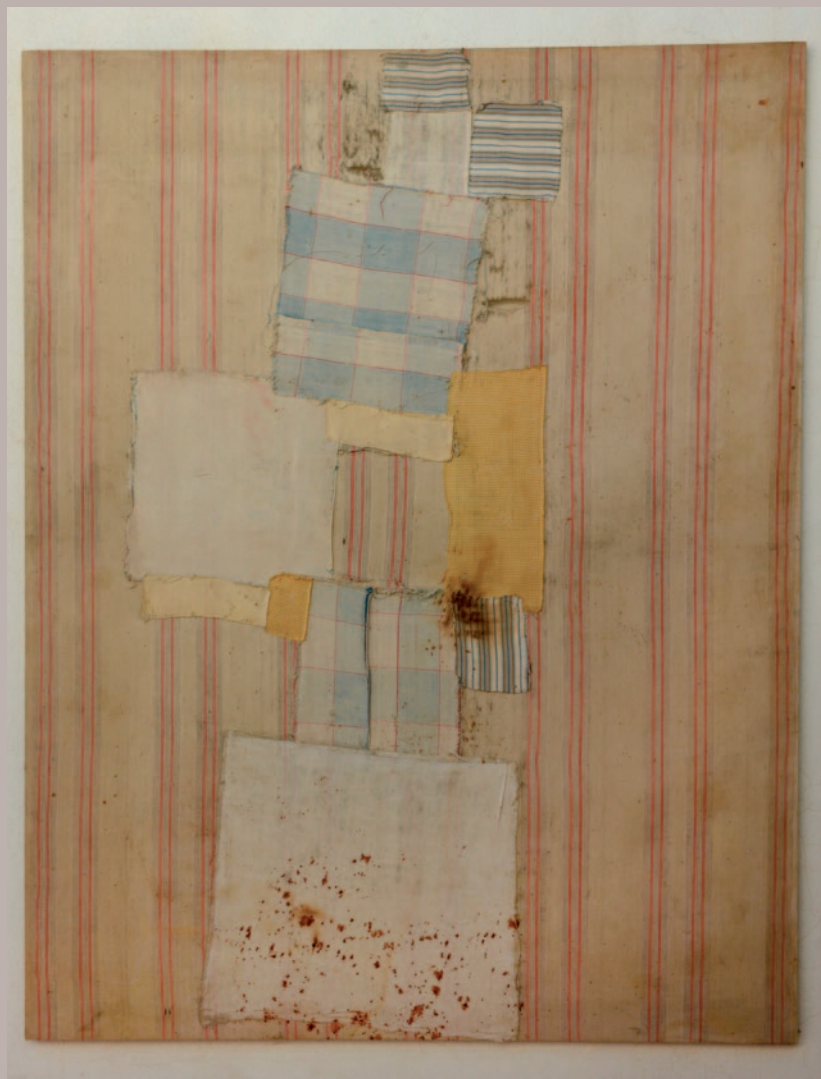
EL CAMÍ DEL FIL 1 (*Gres i fusta, 61x114 cm*)

El fil en un teixit s'entrellaça formant línies geomètriques, este concepte es desenvolupa, en l'obra, sobre dos rectangles horitzontals que insinuen un moviment de banda a banda com si fos una llançadora formant el tramo, i d'un tercer rectangle vertical i fixe que ens recorda l'ordidura.

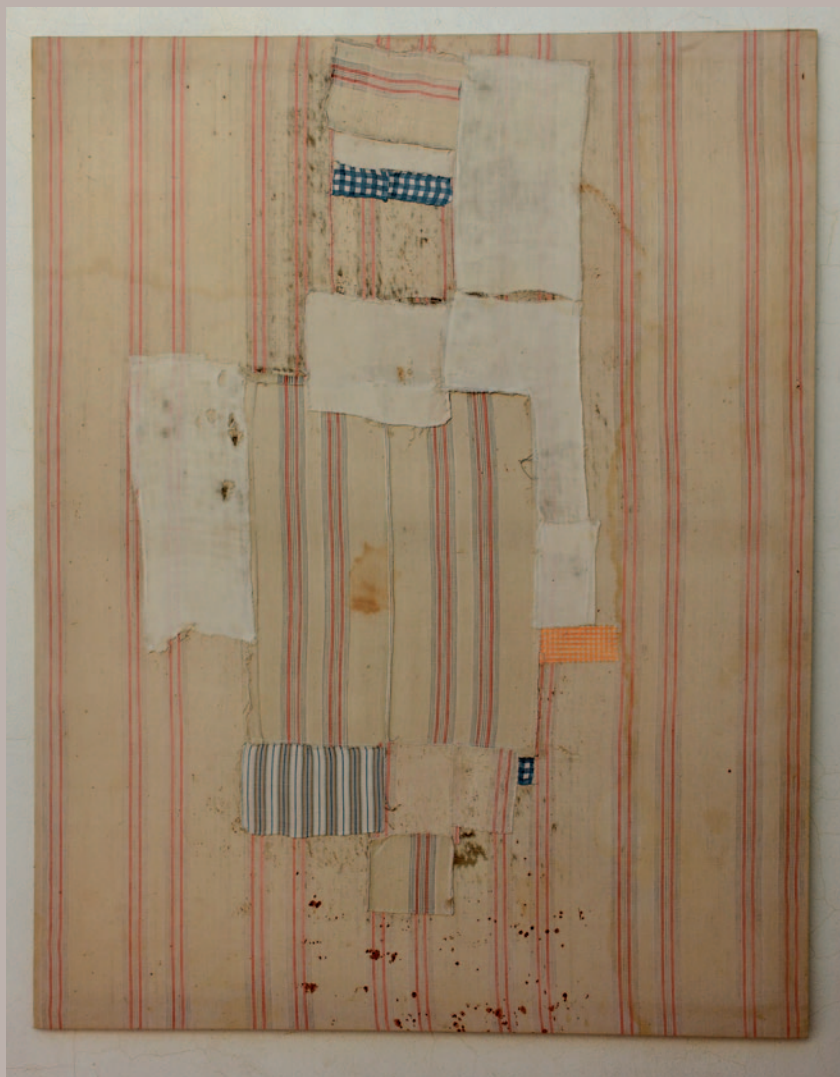
EL CAMÍ DEL FIL 2 (*Gres, 162x24x21 cm*)

Aquesta escultura està formada per la superposició de dues llançadores i coronada per una agulla de cosir, instruments estos que condueixen o transporten el fil, produint tant el teixit com la costura.

CARTOGRAFIES QUE MURMUREN LA CIUTAT, ... MEMÒRIA, FERIDES, ... VESTIGIS I
(Teles tractades de matalàs vell, amb òxid, soterrades en terra, retalls cosits, tacades, 114x146 cm)

Totes dues peces exploren la materialitat com a arxiu, on cada fragment conserva petjades d'ús, temps i transformació. La incorporació d'òxids genera variacions cromàtiques orgàniques que dialoguen amb la tradició industrial d'Alcoi i el seu entorn. Les costures visibles funcionen com a línies de sutura simbòlica, articulant memòria i recomposició.

63

CARTOGRAFIES QUE MURMUREN LA CIUTAT,... MEMÒRIA, FERIDES,... VESTIGIS II
(Teles tractades de matalàs vell, amb òxid, soterrades en terra, retalls cosits, tacades, 114x146 cm)

L'acoblament de teixits heterogenis planteja una reflexió sobre el residual i el seu potencial poètic. S'estableix així una tensió entre deterioració i permanència, entre desgast i construcció formal. Les superfícies resultants configuren paisatges abstractes de forta densitat tàctil i visual. En conjunt, en les obres proposeu una lectura contemporània del tèxtil com a territori d'experimentació estètica i conceptual dins de l'enclavament d'Alcoi.

EL LABERINT (*Instal·lació amb teles suspeses (250x300x300 cm)*)

Amb esta instal·lació pretenc connectar amb nostres més intimes sensacions i vivències, connectar amb els records d'una infància enyorada que desperta sensacions de recer i calidesa alhora que lúdiques, alegres i desenfadades.

En fer que l'espectador haja de transitar entre les teles, l'obra deixa de ser una cosa que es mira per a convertir-se en alguna cosa que s'habita. El laberint simbolitza la pèrdua del nord, la busca interior i la confusió del quotidià. Ens recorda la suau però asfixiant presència de la nostra pròpia quotidianitat.

*Muro de tela,
el vent el travessa
i jo em perd.*

65

DE RETORN EL LLAR (*Cistella de vímet i llençols, 50x20x17 cm*)

Els llençols constitueixen el nostre cau, són el nostre niu, són el que conformen la nostra llar. Les nostres cases es configuren entorn d'eixe refugi que és la calidesa del llit, després li afegim la resta d'espais més funcionals.

La llar és este niu de fibres que guarda la nostra temperatura i abraça la nostra nuesa. El cistell no conté roba; conté el nucli del qual naix tot refugi.

Amparo Tortonda Los Santos *amptort@gmail.com*

Llicenciada en Belles Arts i en Història de l'Art. La meua labor artística ha sigut princi-palment en el camp de la pintura i de l'escultura. He participat en diverses exposicions individuals, tant a la Comunitat Valenciana com en altres llocs d'Espanya, així com en exposicions col·lectives. A més, també he participat en fires d'art i realitzat un total de quatre llibres d'artista. En definitiva, el meu principal interès en el camp de l'art és l'abstracció, aprofundint la busca de camps de color i jocs de textures.

Anabel Tatay Romeu *anabeltatay.arte@gmail.com*

Artista valenciana a la qual li agrada plasmar els paisatges de la Comunitat Valenciana. Llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Sant Carles, és professora d'arts plàstiques des de 1997. A través de les seues exposicions, ha aconseguit capturar la bellesa de la natura del Mediterrani i transmetre-la a l'espectador d'una manera única i personal. Els seus quadres, en acrílic, amb formes senzilles estan en el límit entre l'abstracció i el no figuratiu. Carregats de textures i línies la paleta es reduïda amb combinacions generalment de colors anàlegs.

Carmen Cebrián, MAYNE *maynece@gmail.com*

Des del 1982 professional de l'art a la recerca d'un format compromès èticament i personalment a l'espai i l'espectador. Membre d'Alcubo col·lectiu d'escultors de l'Eliana (2014-2018). Fundador d'A.N.C.A. Associació Nous comportaments Artístics (1989-2023). Exposicions a: València, Mislata, Quart, Xiva, Riba-roja, Manises, Paterna, L'Eliana, Carcaixent, Torrent, Alaquàs, Godella, Llombai, Pobla de Sant Miquel (Ademús), Castelló, Alacant, Oriola, Conca, Zamora, Terrassa, Anvers, Brussel·les. Seleccionat a Paterna, Alcobendas, Segorbe (primer premi), Massamagrell, Sueca.

Carmen Cervera Garzón *ccerveragarzon7@gmail.com*

(Chelva, València, 1963). Artista plàstica centrada en l'exploració del color i la forma com a expressió emocional. De formació autodidacta, he participat en exposicions individuals i col·lectives. La meua obra combina intuïció i tècnica, generant composicions que conviden al diàleg visual. Actualment, desenvolupa el meu treball a l'estudi Espai d'Art Russafa, a València, on investigue i evolucione cap a un llenguatge propi en constant transformació.

Carmen Marco Dasí C. *cmarcodasi@hotmail.com*

Llicenciada en Belles Arts per la Universitat Politècnica de València (1997), especialitzada en pintura, amb un estudi sobre la iconografia de Sant Sebastià. Es forma també a l'Escola Superior de Ceràmica de Manises (2011) amb el projecte "Jocs de taula en ceràmica". La seua obra combina figuració i abstracció amb superposicions de formes, colors i textures. És tècnica en Animació Sociocultural, professora a la Universitat Popular de València, expresidenta d'ANPEC (2015-2025) i fa ceràmica al taller de Pepe Royo.

Dedos D2 - Carmen Carot i Maribel Salas *1955carmesina@gmail.com / mb.salas@hotmail.com*

Estudis sobre ceràmica des de 1975, diversos cursos i tallers de tècniques especials en Sigillatas, Transferències, Raku, Pit firing, etc., Exposicions individuals i/o col·lectives en diferents ciutats i localitats. Seleccionades com a finalistes en diversos concursos de ceràmica. Premis en Concursos de l'Alcòrca (Castelló), Castelló, Navarrete (La Rioja), Bunyol i Quart de Poblet (València), La Rambla (Córdoba).

Elisa Merino C. *elisamerino1@yahoo.es*

Guijuelo (Salamanca). Resideix a Borriol (Castelló). Artista visual contemporània. Llicenciada en BBAA per UPV i BBAA París (France). Desenrotlla intensa activitat artística amb obra existencialista, interactiva, i diferents mitjans i suports: instal·lació, fotografia, vídeo, escultura, pintura, vinculats a l'entorn social. Exposicions a destacar “Cartografies del silenci”, “Abraçades Abrasades”, “17 Exclamacions”. Part del compromís amb l'entorn social, vivències, preocupació per les desigualtats, memòria, antropologia, violència de gènere, i l'homenatge.

Empar Santamarina *@amparosantamarina*

Amb una sòlida formació -recolzada per beques FPI de Bancaixa (1987) i del Ministeri d'Educació i Ciència (1988)- i experiència docent a la UPV (Campus d'Alcoi i de València), la seua trajectòria inclou nombrosos premis en certàmens d'art contemporani. Ha participat en més d'un centenar d'exposicions nacionals i internacionals des d'Europa fins a Àsia i Amèrica (Alemanya, França, els EUA, Anglaterra, Mèxic, Itàlia, Singapur, Bulgària, Corea del Sud, Xile), i és present en col·leccions públiques (Fons de Patrimoni Aj. València i UPV) i privades.

Enrique Montoro Andrés (MAE) *quemonto@gmail.com*

Maestria Industrial, Magisteri, Llicenciat en Art per la Universitat de València. La meua trajectòria professional ha compaginat l'ensenyança amb distintes disciplines d'art i per davant de totes la pintura. He realitzat exposicions individuals a diferents llocs, La Nova, La Torre d'Alaquàs, Galeria Edgar Neville d'Alfàfar, Museu Valencià de la Festa d'Algemesí. També col·lectives amb diferents grups, a Vittel (França) medalla de bronze 2012, FORM Gallery a Perth (Austràlia). Pertany al grup Arteenred participant amb les seues exposicions.

Fede Sánchez *@fedesanchez.art*

Pintor valencià establert a Montcada, va passar del grafit a un expressionisme abstracte personal. El seu treball destaca per la investigació de materials, la intensitat del gest i la potència del color. Amb influències de Kandinsky i Pollock, crea espais emocionals que conviden a la lliure interpretació. Ha exhibit la seua obra en l'àmbit nacional i internacional, obtenint reconeixements en diversos certàmens i galeries. Una proposta artística que destaca per la llibertat de traç i la cerca constant de nous llenguatges visuals.

Francisco Ivars Hurtado *fivars@ctav.es*

Arquitecte i artista plàstic. Trajectòria artística basada en l'experimentació amb materials i suports. Amplia la seua formació amb tallers de ceràmica, color i creativitat. Realitza exposicions individuals a Algemesí, Xest i València. Participa en nombroses exposicions col·lectives. Seleccionat i finalista en diversos certàmens artístics com Vinromà i Valdepeñas. Accèssit en el concurs del Pavelló Espanyol en Fires Internacionals. Tercer premi en el concurs d'idees per al Monument a la Recuperació de la Memòria Històrica de l'Ajuntament de Sevilla.

Gloria García Fernández *anacarillogloria@gmail.com*

Visc a Saragossa des de fa més de vint-i-dos anys i vaig tindre la sort de créixer prop de la mar i de diferents expressions i professions que estimen l'art i la cultura de manera inherent amb la vida. Formada a València en Gravat/Estampació (Facultat de Belles Arts, 1993) i com a Tècnic Superior de Fotografia (Escola d'Arts i Oficis, 1997); el meu modus operandi conversa en cada projecte amb el gràfic, la fotografia i els conceptes per a “entendre l'interior”. L'ombra humana, les textures i el paisatge són essencials en els meus discursos.

Herrero&Cebrián herrerocebrian@gmail.com

Ernesto Herrero Rodilla: Llicenciat en Filosofia (UV, 1981) i en Belles Arts (UPV, 2001) Rafael Cebrián Cebrián: Llicenciat en Belles Arts (UPV, 1998). Exposicions: 2002, En Proceso. Sala Polivalent. València. 2004, La Mirada Interpuesta, 2003: Centre la Mercè. Borriana (Castelló). Ajuntament de Catarroja (València). 2006, La Mirada Interpuesta, 2005. Sala Coll Alas. Gandia (València). 2011, La Mirada Interpuesta, 2010. Club Diario Levante. València. 2026, La Mirada Interpuesta, 2001-2026. Sala La Nova, Castell d'Alaquàs (València).

Joaquín Pardo Méndez www.joaquinpardomendez.com

Pintor valencià dedicat al realisme figuratiu. Després de finalitzar la meua trajectòria laboral, hui consagre el meu temps a la meua vertadera vocació: capturar la llum i l'atmosfera del Mediterrani. A través de l'oli i l'aquarel·la, explore la bellesa de l'Albufera, les nostres platges i racons urbans. En els meus llenços cerque pausar el temps i transformar el que és quotidià en un instant seré, convidant a qui observa la meua obra a connectar amb l'essència i l'ànima de la nostra terra.

José Carrasco-López josecarrascolopez@gmail.com

2026 Saber mirar Paiporta Museu de la Rajoleria Paiporta València. 2024 Poema Mural Vicent Andrés Estellés 17x3 m. Foios València. 2010 Nature, exposició individual, Institució Cultural el Brocenc Càceres. 2002 Manhattan, mural de 25x3m, Centre d'oci Heron City, Paterna, València. 1999 Sobre l'obra perduda de Josep Torres Campalans, Itinerant: Casa Galceran, Segorbe, Castelló, Centre Cultural, Bancaixa, València.

José Manuel Ramos ramos.escultor@gmail.com

Bezas 1960 (Terol). Llicenciat en Belles Arts per la UPV Sant Carles, especialitat escultura. El seu procés creatiu podria definir-se emmarcat en una "Abstracció Realista" Rafael Prats Rivelles. Cofundador del grup Fossa Cogora i La Fragua, fundador del Col·lectiu "arteEnred". Ha participat en jurats de pintura i escultura, escrit textos per a diferents artistes, articles en revistes. Ha realitzat exposicions individuals i col·lectives, simpòsium en Harbin (Xina) i Utebo (Saragossa), Fires internacionals i obra monumental a l'artista i tractadista d'art Antonio Ponz Piquer (1725-1792) Bejís (Castelló). Diferents premis com el Galarsa i Ribalta.

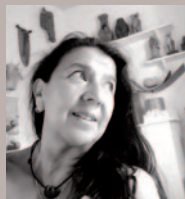
José María Cal Carvajal josemariacal@gmail.com

Dissenyador Industrial per l'Escola d'Art i Superior de Disseny, València 1986. Núm. 1 de la promoció. Masterclass. Pintura Paisatge Pleneartista. 2023. Distincions: Finalista VIII Certamen Pintura Foios. València. 2026, Finalista. XXX Concurs de pintura d'Algemesí. 2025. Les Drassanes. València-Finalista VI Biennial de València. Ciutat Vella Oberta 2023. Individuals 2026 Abstraccions marítimes. Espai d'Art Dàrsena. Port Alacant. 2025 Fucar22 Art Gallery. c Fucar 22 28014 Madrid. 2024 Centre Cultural Mario Monreal de Sagunt. Col·lectives 2025 Gran Via Cultural Madrid. Franquearte. Un Torrent de Xocolate EMAT Torrent.

Lluís Beltran Serrano lluibeltranserrano@gmail.com

Enginyer Tècnic Agrícola, Estudis de BB.AA. Màster en Producció Artística. Exposicions individuals sobre la construcció i destrucció del territori. 2022, CV35 els paisatges de l'autovia. La Pobla de Vallbona i Lliria. 2017, Escrit amb runa. Sporting club Russafa. 2014, Obra plàstica. L'Elia. 2013, R eco pila. Lliria. 2012, Des del Cel. Topografia pintada. Institut municipal de Cultura. Burjassot. 2007, La ciutat i el desert. Lliria. Nombroses exposicions col·lectives, Seleccionat al 2014 IV Biennial Art Nostre i al 2015 Ciutat Vella Oberta.

Lorna Benavides Romero lornabenavidesromero@gmail.com

Llicenciada en Belles Arts per la Universitat Politècnica de València, ha desenrotllant la seua activitat artística tant a Europa com en la seua Costa Rica natal. Resideix i té el taller a L'Eliana, on va rebre el Premi Ciutadania de Cultura 2022. De sòlida formació acadèmica i àmplia trajectòria artística, ha sigut tres vegades finalista del Premi Reina Sofia de l'Associació Espanyola de Pintors i Escultors, Premi Manolo Valdés d'Escultura d'Altura, 1r Premi d'Escultura de Quart de Poblet, Menció d'Honor VI Biennal de València, entre altres.

Marisa Ebri marialuisaebriemendez@gmail.com

Llicenciada en Belles Arts per la Universitat Politècnica de València, exposicions de pintura a diverses galeries d'Espanya i Europa, des de l'any 1979 fins a l'actualitat. València, Galeries ARTIS, ESPAI RONDA. Barcelona, Galeries CRISOLART i COCTUM. Madrid, Galeria EKA-MOOR. Lleida, Galeria AMAT. Castelló, Galeria ZAFIRO. Girona, S.INTER.SANT JOAN. Dinamarca, (Copenhagen) Festival Christian Andersen. I en las poblacions de Estivella, Xiva, Montserrat, Aldaia, Xàtiva, Benimaclet, Lliria, Foios, Benicarló, Burjassot, Alaquàs, Manises, Riba-roja, Alboràia, Benicalap i Gandia.

Pepa Arróniz www.pepaarroniz.es

La reutilització de materials és una constant en la seua obra que abasta escultura, instal·lació, fotografia, poesia i pintura. Empra ceràmica, paper, teixit, fusta, metall, objectes familiars i trobats. Ha sigut premiada i seleccionada en nombrosos certàmens nacionals i internacionals. Ha exposat en diferents espais com el Museu Nacional de Ceràmica González Martí, en Jäälphoto, la Universitat de València, el CCCC, Les Naus, el Palau de la Mosquera, entre altres. Exposicions individuals destacades: Projecte Hyster i Balada del cos ferit.

Rosa Marín Bernard, LASIMONE lasimone.art@gmail.com

És artista multidisciplinari, graduada en Belles Arts per la UPV. Compagina la seua pràctica artística amb la seua labor com a infermera d'emergències. La seua obra explora l'origen, el femení i la identitat a través de l'escultura, l'acció i la poesia visual. Ha participat en exposicions i performances en diversos espais culturals, tant a nivell nacional com internacional, destacant la seua presència en la Biennal de València, on ha rebut mencions d'honor, i en projectes amb LaPassa, ANPEC i Colectiva27.

Rosa Soriano Marzal sorianomarzal@gmail.com

1968, Benicarló, Castelló. 1995, Llicenciada en Belles Arts, Facultat de València, Gravat i Estampació i Pintura. 1996, Professora d'Ensenyament Secundari, especialitat Dibuix, amb tasques de cap de departament, a l'IES Ramón Cid de Benicarló i compaginant l'activitat docent amb la creació artística. 1990, exposa la seva obra tant individual com col·lectivament. Ha obtingut diverses seleccions, mencions i premis, al llarg de la seua trajectòria. La seva obra forma part de diverses col·leccions tant privades com públiques. 2007, Col·labora amb arteEnred.

Sabina Requena Oltra sabinarequenaoltra@gmail.com

Nascuda a València, llicenciada en Belles Arts i Arquitectura d'Interiors. Artista multidisciplinària, en escultura guanyadora del premi Damià Forment de Bancaixa, i finalista a la Biennal de Bunyol i al Premi Senyera. En pintura, destaca el seu premi a les II Jornades de Massanassa. Ha realitzat exposicions individuals a Pollença, Catarroja, Canals i Vila-real, i col·lectives amb el grup La Tira de Dons, col·lectiu que va rebre el Premi Onda Cero a la Iniciativa Artística el 2017. Compagina la docència amb la creació artística.

Teresa Aparicio *tapariciom@gmail.com*

Graduada en ceràmica, Escola d'Art de València. Beca Seminari de Sargadelos, 1976. Congrés Internacional "Cota Terra" Perusa, Itàlia, 1988. Residència d'Artistes "The Shigaraki Ceramic Cultural Park", Japó, 2005. Premi "Vicente Díez" Concurs Nacional de l'Alcora, 1995. Obra en col·leccions particulars i públiques com National Museum of History, Taipei, Taiwan o Shigaraki, Japó. Obra pública com la Parròquia Mare de Déu de Montserrat, València. Des de 1979 realitza més de 150 exposicions individuals i col·lectives, en Espanya, França, Croàcia, Itàlia i Japó.

Vicent Aparicio Guadas *vaparicioguadas@hotmail.com*

Artista visual multidisciplinari que articula pintura, tèxtil i fotografia en un llenguatge propi i recognoscible. El seu treball investiga la materialitat, el rastre i la transformació mitjançant processos experimentals amb retalls i teles intervingudes. Desenvolupa una poètica del fragment amb alta càrrega conceptual i rigor formal, explorant aspectes de la vida quotidiana. La seua producció s'inscriu en contextos expositius contemporanis, amb peces de forta presència espacial i discurs crític, orientades a projectes curatorials i circuits galerístics actuals.

Vicente Gascón García *vicentegasgar@gmail.com*

Coordinador d'artEnred creada el 2006. Membre d'Alcubo col·lectiu d'escultors de l'Eliana (2014-2018). Degà Fundador de l'Acadèmica Estúpida de les Arts i les Lletres de 2004. Fundador d'A.N.C.A. Associació Nous comportaments Artístics (1989-2023). Exposicions des de 1983 a: València, Mislata, Quart, Xiva, Riba-roja, Manises, Paterna, L'Eliana, Carcaixent, Torrent, Alaquàs, Godella, Llombai, La Pobla de Sant Miquel (Ademús), Castelló, Alacant, Oriola, Conca, Zamora, Terrassa, Anvers, Brussel·les. Seleccionat a Paterna, Meliana (Segon Premi), Alcobendas, Alcora, Segorbe (Menció d'honor), Massamagrell, Sueca.

PUBLICACIONS DE LA LLOTJA DE SANT JORDI

- 2013 1. ANTONI MIRÓ. L'Hospital Sueco-Noruec d'Alcoi.
2. 60 ANYS DE GEOMETRIA. Col·lectiva.
3. ARCADI BLASCO. A peu de forn.
- 2014 4. JOSEP RENAU. The American way of life.
5. TOMÀS FERRÁNDIZ. Temps de Guerra (1936-39).
6. ANTONI MIRÓ. El Vol del gat.
7. AURÈLIA MASANET. Trama i ordit de l'existència.
8. MIQUEL NAVARRO. La Mirada.
- 2015 9. MIQUEL CALATAYUD. Imaginari.
10. SEMPÈRE, sempre entre nosaltres. Col·lectiva.
11. ART VALENCIÀ. Col·lecció Martínez Guerricabeita.
12. ENRIC SOLBES. Una mirada nòmada.
13. A MIQUEL HERNÁNDEZ. Homenatge 50x50.
- 2016 14. ADRIÀ PINA. Política interna.
15. EN UN SILENCI QUIET. Col·lectiva.
16. ESTUDIS D'ART. Col·lectiva.
17. EL RESCAT DE LA PINTURA. Col·lectiva.
18. A. MIRÓ / M. NAVARRO. Costeres, ponts i xemeneies.
- 2017 19. MIRALLS DEL MIRACLE. El patrimoni industrial.
20. PER A JOAN VALLS. Papers i collages.
21. XAVIER LORENZO. La pintura.
22. FERRAN CABRERA I CANTÓ. 150 anys.
23. A MIQUEL HERNÁNDEZ. Setanta-cinc per setanta-cinc.
- 2018 24. ESPAIS AVANÇATS. Escola d'Art d'Alcoi.
25. ALEXANDRE SOLER. La imaginació desbocada.
26. CRESPO COLOMER. Passió per la fotografia.
27. RIGOBERT SOLER. L'exuberància del Mediterrani.
28. VICENT M. VIDAL I VIDAL. Mig segle d'Arquitectura.
- 2019 29. JOAN CASTEJÓN. Introspectiva, obra sobre paper.
30. S. VIANA / M. DÍAZ / L. PASTOR. Temps d'Art.
31. NOU PRESÈNCIES. Itineraris plurals.
32. POLÍN LAPORTA. La memòria del temps.
33. MANUEL BOIX. La Nau de Caront.
- 2020 34. A OVIDI MONTLLOR. Vinticinquevacances. Col·lectiva.
35. PACO SEMPÈRE / DAVID TRUJILLO. Temps d'Art.
36. AURORA VALERO. Ritme i estructura.
- 2021 37. ISABEL-CLARA SIMÓ. Pintura & Poesia.
38. FRANCESC JARQUE. La càmera i la vida.
39. P. CANTÓ / J. CREMADES / A. ALCARAZ. Temps d'Art.
40. D'UN TEMPS D'UN PAÍS. Col·lectiva.
41. ANTONI MIRÓ. Recent pintat.
- 2022 42. GRUP D'ELX. Col·lectiva.
43. PILAR SALA. De la natura a l'art.
44. ARJONES. D'un temps i un país.
45. PASSIÓ PEL COL·LECCIONISME. Col·lectiva.
- 2023 46. RAMON PÉREZ CARRIÓ. Les rodes de la memòria.
47. CRISTINA NAVARRO. Trajectòria.
48. HANS D. ZINGRAFF. El camí és la meta.
- 2024 49. ROSA TORRES. Figures i Natura.
50. EMILI SALA. Passió pel col·leccionisme 2.
51. ART EN FEMENI. Col·lectiva.
52. CRITS DEL MUR. Col·lectiva.
53. EDUARD LASTRES. Zona de Successos.
- 2025 54. E. SANTAMARINA / G. XÀTIVA / C. PASTOMÀS. Temps d'Art.
55. FIGURACIÓ S. XV-XXI. Passió pel col·leccionisme 3.
56. MARIA DEL MAR BONET. *La veu a la mà.*
57. MOLINA CIGES. *Plantes i altres.*
58. NESTOR BASTERRETXEIA. L'apassionant món (1924-2014)
- 2026 59. X. COLOMER / R. HERNÁNDEZ / A. PASTOR. Temps d'Art.
60. TROBALLE ÚNIQUES. Passió pel col·leccionisme 4.
61. ALCOI: ART I INDÚSTRIA. Col·lectiva.

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

ALCOI

Art i Indústria

Alcoi, 4 juny - 31 juliol 2026

LLOTJA DE SANT JORDI

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS
GENERALITAT
VALENCIANA